உ

சிவமயம்

வேலுமயிலுந்துணை

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

திருக்கயிலாயபரம்பரை

திருக்கோவலூர் ஆதீனம் திருப்பாதிரிப்புலியூர்

ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயத்து

ஐந்தாம் முறைத் தலைவராக விளங்கிய

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்

ஆற்றிய

கிருத்திகைச் சொற்பொழிவு

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிகள் 13-ஆம் குருபூஜை விழாவன்று

வெளியிடப்பெற்றது.

*

ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயம்

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

1955.

உ
வேலுமயிலுந்துணை.
சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க

முகவுரை

மெய்யன்புடையீர் !

திருப்பாதிரிப்புலியூர் நமது ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடத்திற்கு மூலகுரு ஆதீனம் திருக்கோவலூர் **ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ ஆறுமுக சுவாமிகள்** அவர்களின் பேரும் புகழும் " **நிஷ்டானுபூதி** " என்ற ஒரு நூலினாலேயே உலகெங்கும் கமழ்ந்து விளங்குகிறது. பிறகு இந்த நூற்றாண்டிலே சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த 5 ஆம் பட்டத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் தங்கள் வாக்கின் வல்லபத்தால் தமிழ் நாடு எங்கணும் போந்து சைவசமய சாரங்களையும் தமிழின் சிறப்பையும் அனைவருக்கும் போதித்து வந்தார்கள். ஆனால் இன்று அவர்களின் நுட்பமும் திட்பமும் அமைந்த சொற்பொழிவைக் கேட்டோர் யாவரும் களிப்புண்டு இனி என்று கேட்போம் என்று ஏக்கமுற்றுள்ளனர். அவ்வேக்கத்தை ஓரளவு போக்க தற்போதுள்ள 7 ஆம் பட்டம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவ சண்முக ஆறுமுக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் ஷை சுவாமிகளின் " **கிருத்திகை** " பற்றிய ஒரு சொற்பொழிவையும், நமது மடத்தில் பரம்பரை வழக்கமாக சொல்லப்பெற்று வரும் முருகன் அருச்சனை 108 நாமாவளியையும் 2 ஆம் பட்டத்து குருமூர்த்திகள் செய்தருளிய " முருகர் அந்தாதி " யையும் 5 ஆம் பட்டத்து அடிகளார் வாலாயமான தோத்திரங்களையும் சேர்த்து அச்சிட்டு நமக்கு இந்த குருபூஜா தினத்திலே (6—2—55) தந்து அருளியுள்ளார்கள். அவர்கட்குத் தமிழுலகம் மேன்மேலும் நன்றியறிதலோடு மாறுக்கடப்பாடுடையது. இன்னும் இதுபோன்ற சீர் திருத்தொண்டுகளான ஆதிகுரு சுவாமிகளின் பிரபந்தங்களையும், ஞானியார் அடிகளாரின் சொற்பொழிவாகக் கிடைக்கும் சொற்பொழிவுகளையும் வெளியிட்டருளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். இன்னும் 6 ஆம் பட்டத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவ சண்முக சத்தியஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் இம்மடாலயத்

தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ வல்லி தேவசேனுசமேத சுப்பிரமணிய மூர்த்திகளின் ஆலயத்தை மிகச் சிறப்பாகப் புதுப்பித்து விகுருதி ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் 12ஆம் தேதி (24—4—50) கும்பாபிஷேகம் செய்தமை அன்பர்கள் நினைவு கூர்தற்குரியது. தற்போதுள்ள சுவாமிகள் ஞானியார் மாணவர் மன்றத்தை நிறுவி ஞாயிறுதோறும் சமயச் சொற்பொழிவுகளைத் தாங்களே இருந்து தலைமை தாங்கி நடாத்தி வரும் சமயத்தொண்டு போற்றற்குரியது.

இந்தச் சொற்பொழிவுக் குறிப்புகளைத் தந்து உதவிய மஞ்சக்குப்பம் அர்ச். சூசையப்பர் உயர்நிலைப் பள்ளி உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் திரு. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை அவர்கட்கு எங்கள் நன்றி.

இங்ஙனம்,

ஞானியார் மாணவர் மன்றம்,

மடாலயத்து அடியவர்கள்.

உ

வேலுமயிலுந்துணே

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடிவாழ்க

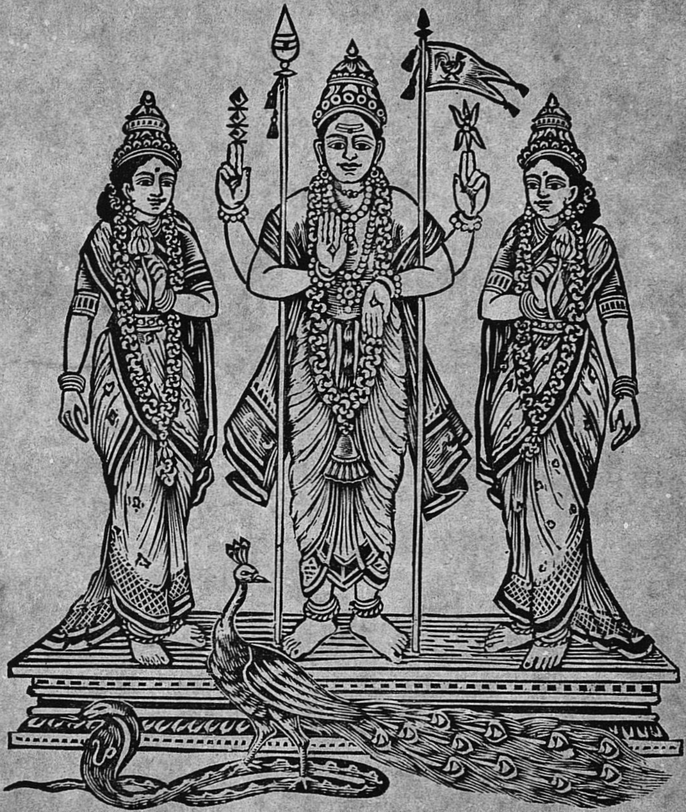

முருகனே செந்தி முதல்வனே மாயோன்
மருகனே யீசன் மகனே—யொருகை முகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கா லெப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவே ஞன்.

உ

சிவமயம்.

வேலுமயிலுந்துணை.

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

திருக்கயிலாய பரம்பரை, திருக்கோவலூராதீனம்

திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயத்தில்

தற்போது ஏழாம் முறைத் தலைவராக

எழுந்தருளி இருக்கும்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ, சிவசண்முக ஆறுமுக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்

அளித்தருளிய

முன்னுரை

மெய்யன்பர்களே!

"தேயமெலாம் நின்றிறைஞ்சும் திருப்பாதிரிப்புலியூர்" என்று நமது சமய குரவராகிய அப்பர் பெருமான் சிறப்பித்தவாறு இந்த நூற்றண்டிலும், தேயமெலாம் நின்றிறைஞ்சுமாறு தமிழுலகம் முழுதும் சென்று சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க நமது ஆச்சாரிய மூர்த்திகளான ஐந்தாம் பட்டம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவசண்முக மெஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் "கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழிவதாம் சொல்" என்ற தமிழ்மறைக் கிணங்க தம் சொற்செல்வத்தை வாரிவழங்கி அரும்பணி ஆற்றினர்கள். அவர்கள் வழங்கிய சொல்லமுதங்களுள், ஒரு சில தக்கவர்களால் நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. அவை "கந்தர் சட்டிச் சொற்பொழிவு" "நமக்கு வேண்டுவன" "சைவ ஒழுக்கம்" "நடராஜர் தத்துவம்" முதலாயினவாம். தற்போது; அவர்களின் பதின்மூன்ருவது குருபூஜை விழாவாகிய இந்நாளில், அவர்கள் ஆற்றிய சொன்மாரியில் ஒன்ருகிய **கிருத்திகைச்** சொற்பொழிவு வெளியிடப் படுகின்றது.

இதனை, நமது மடாலயத்து அன்பர் திரு. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை அவர்கள் சுவாமிகள், சொற்பொழிவு ஆற்றுகையில் குறிப்பெடுத்து வைத்திருந்து தற்போது உதவினர்கள். அவர்கட்கு எங்கள் மடாலயத்துச் சார்பில் வாழ்த்து உரித்து.

நிற்க, இதன்கண் ஏதேனும் கருத்துக் குறைகள் காணப்படின் அவை சுவாமிகளைச் சாரா. இதுபோல், சுவாமிகள் சொல்லமிழ்-தத்தைக் கேட்டுக் குறிப்பெடுத்திருந்தால் அவைகளைத் தந்துத-வின் தக்க சமயத்தில் அவற்றை தமிழுலகிற்கு பயனுறுமாறு செய்யலாம்.

இங்ஙனம்,

3—2—55 **சுவாமிகள்**

திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயம்

சிவமயம்

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

சிவத்திரு. ஞானியார் அடிகள்.

குருவரு ளின்றிக் குலவுவாழ் வுண்டோ
குருவரு ளின்றிக் குறுகும்—திருவுண்டோ
எல்லாரும் போற்று மெழிற்கோவ லாறுமுக
நல்லானே நல்குதிரு வாழ்வு.

உ

சிவமயம்

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க

இறைவணக்கம்

1. விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான்—விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாம் தன்மையினல்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.

* * *

2. உன்னை யொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்தி வாழ்வே.

* * *

3. ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய வுணர்விக்கும் என்னம்மை—தூய
உருப் பளிங்கு போல்வாள் என்னுள்ளத்தி னுள்ளே
இருப்ப ளிங்கு வாரா திடர்.

* * *

4. சீர்திருக் கோவலூரினி லாறுமாமுக தேசிக ரென்னப்
பேரிசை சீவகருணை வயிராகம் பிரமஞானஞ் சிவபக்தி
ஈரிரண்டதோர் மேனிகொண் டென்றன் எண்ணிலியூர்களும்
[பெயர்கள்
ஆருருவமுந் தீர்த்து ஆண்டமாகுருவே ஆறுமாமுக
[தயாநிதியே.

உ

வேலுமயிலுந்துணை

கிருத்திகைச் சொற்பொழிவு

மெய்யன்பர்களே!

இக் கிருத்திகையின் சார்பாக நாம் முதற்கண் அறிய வேண்டிய விஷயங்கள் பலவுள. அவற்றுள் முதன்மையானது நாம் ஏன் பிறந்தோம் என்பது. பொதுவாக விஷயங்கள் காரண வகையான் இரு வகைப்படும். அவை யாவன :— 1. ஒரு காரணமுடைய விஷயங்கள். 2. பல காரணமுடைய விஷயங்கள். நாம் ஏன் பிறந்தோம் என்னும் விஷயம் பல காரணமுடைய காரியத்தின்பாற்படும். நாம் பிறக்கப் பல காரணங்களிருப்பினும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாகிய கிருத்திகைக்கு சரீரத்தோடு கூடிய சம்பந்த காரணமட்டும் போதும். அதனை நன்ருக விசாரணை செய்வோம். கீதையில் ஓரிடத்தில் பிறவிக்குப் பல காரணங்கள் உள எனினும் குணங்களின் சம்பந்தமும் ஒரு காரணமாக உண்டு என்று காணப்படுகிறது. சம்பந்தமும் எனும் உம்மையால் பல காரணங்களுள்ளனவென்பது வெள்ளிடை. ஈண்டு குணங்கள் என்றது முக் குணங்களை. முக்குணங்களுமில்லாவிடில் நமக்குச் சரீரமில்லை. மேற்கூறிய வாசகத்தின் பொருளை ஆராய்வோம். குணங்கள் என்ருல் முக்குணத்தைத்தான் சிறப்பாகக் குறிக்கும். அவை முறையே சத்துவம், ரஜஸ், தமம் என்பனவாகும். சம்பந்தம் என்ருல் கூட்டம் அல்லது பற்று எனப் பொருள்படும். ஆகையால் மேற் கூறிய மூன்று குணங்களின் கூட்டமே நமது பிறவிக்கு ஒரு காரணம் எனப் பெறப்படுகின்றதல்லவா? ஆம். அம் முக்குணங் களின் பழைய நிலை யாது என்பதை ஆராய்வோம்.

இம் முக்குணங்களும் தத்துவங்களில் ஒன்று. அவை பிரகிருதியினின்றும் உண்டாகி புத்தி முதலியவற்றை உண்டு பண்ணுகின்றன. அழியாத ஆத்மாவை அதற்கு விரோதத் தன்மை உடைய தேகத்தில் இறுகக் கட்டுகின்றன. இனி அத்தகைய முக் குணங்களின் இயல்பினையும் அவற்றின் செய்கை களையும் விசாரிப்போம்.

1. சத்துவம் :—

(a) இதன் இயல்பு :— இது ப்ரிசுத்தமான குணம் உடையது. பிரகாசத்தை உடையது. மாசற்றது. நிர்மலமானது. தொந்தரவு இல்லாதது. அது இன்பத்தில் பற்றுண்டாக்குகிறது.

(b) சத்துவ குணம் என்ன செய்கிறது—கட்டுகிறது.

(c) எதனுல் கட்டுகிறது — சுகம், ஞானம் என்னும் சம்பந்தத்தால் கட்டுகிறது.

2. ரஜோகுணம் :—

(a) இதன் இயல்பு :—ரஜோ குணம் ஆசை வடிவமானது. ஆசையே பற்றுக்கு அல்லது அவாவிற்குப் பிறப்பிடமாகும். கிட்டாத பொருளின்மேல் செல்லும் விருப்பம் ஆசை. கிடைத்த பொருளின்மேல் உள்ள விருப்பம் அவா அல்லது பற்று எனப்படும். ஆனுல் ஆசையைவிட பற்று தரத்தில் மேம்பட்டது. அவாவினை விளக்க வேறு ஒன்றும் நமக்கு வேண்டியதில்லை. அதற்கு நம் பொருளைப் பிரிய நேரும் சந்தர்ப்பத்தில் இருக்கும் மனே நிலைமையே சான்ருகும்.

(b) ரஜோகுணத்தின் சம்பந்தம் கர்மம். கர்மத்தினுலேதான் ரஜோகுணம் சரீரத்தை ஆத்மாவோடு கட்டுகிறது.

(c) ரஜோகுணத்தின் தொழில் :— ஆன்மாக்களுக்கு ஒரு பொருளின்மேல் பற்றுஉண்டாகச் செய்கிறது.

3. தமோகுணம் :— இது அஞ்ஞானத்தினின்றும் தோன்றியது.

(a) இயல்பு அல்லது சுபாவம் :— சகல ஆன்மாக்களையும் மயக்கும் தன்மையுடையது.

(b) இது எதனுல் சரீரத்தை ஆத்மாவோடு பிணைக்கிறது? — பிரமாதம், ஆலசியம், நித்திரை என்பவைகளால் பிணைக்கின்றது. பிரமாதம் என்ருல் செய்யவேண்டிய காரியம் நேர்ந்தபோதும் செய்யாமை. ஆலசியம்

என்றால் சோம்பல். நித்திரை என்றால் தூக்கம். மேற்கூறிய மூன்று குணங்களாலும், அஜாக்ரதை எனும் குணத்தாலும் தமோகுணம் சரீரத்தை உயிரோடு கட்டுகிறது.

"நெடுநீர் மறவிமடி துயில் நான்கும்.
கெடுநீரார் காமக் கலன்" என்றார் நாயனாரும்.

(c) செய்யும் தொழில் :- அறிவைமறைத்து அஜாக்ரதையைப் பற்றச் செய்கிறது. இவைகளின் சுபாவம் :- ஒரு குணம் மேம்பட்டபோது மற்ற இரு குணங்களும் அடங்கிநடக்கும். உதாரணமாக அறிவு ஓங்கும் தருணமே அல்லது அறிவுபிரகாசப்படும் தருணமே சத்வகுண மேம்பாட்டை உணர்த்தும். ஒரு தொழிலைச் செய்ய முயற்சி செய்யும் போதும் ஒரு பொருளின் மேல் ஆசைப்படும் போதும் ரஜோகுணம் மேம்பட்டிருத்தலை நாம் அறியலாம். அதனுடைய செயல் உலோபமும் ஓய்வில்லாமையுமாகும். வேலையில்தவறும் தருணமே தமோகுணவடிவைத் தெரிவிக்கும். தமோகுணம் மேலும் சோம்பலை உண்டாக்கும்.

இக் குணங்களால் உண்டாகும் பயன்கள் :— சத்வ குணத்தின் பயன் பரிசுத்தம். ரஜோகுணத்தின் பயன் துக்கம். தமோகுணத்தின் பயன் அறியாமை. எனவே இதுவரை நாம் ஏன் பிறந்தோம் என்னும் அங்கத்தின் சார்பாக நாம் முக்குணங்களையும் அவற்றின் சுபாவம், தொழில், குறிகள். பயன் முதலியவற்றையும் பற்றிப்பேசினோம். இனிநாம் ஏன் விரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி ஆராய்வோம். நாம்பரிசுத்தம் அடைவதற்காகத்தான் விரதம் இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பரிசுத்தமாக இருந்தால் நமக்கு அறிவு உண்டாகிறது. உலோபகுணம் அறவே நீங்குகிறது. (உலோபமாவது பிறர் பொருளை கிரகிக்க விரும்புதலும் தன் பொருளைப் பிறருக்குத் தராதிருத்தலும் ஆகும்.) அறியாமையும் நீங்குகிறது. ஆகவே நாம் நன்றாக செவ்வையாக விரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பது இதனால் தெரிகிறது. அங்ஙனம் விரதம் அனுஷ்டிப்பது ஏன் என்பதுபற்றிக் கீதையில் கூறப்பட்டிருப்பதைப் பார்ப்போம். "நாம் பரிசுத்தமாக சத்வ

குணத்தோடு விரதம் அனுஷ்டித்து அதன் மூலமாக முக்குணத்தையும் கடத்தல் வேண்டும். அப்படிக்கடந்தால் இறப்பு, பிறப்பு, மூப்பு இவைகளாலான துன்பங்களினின்றும் விடுபடுகின்றோம், என்பதாம். அப்போது இரண்டு சாதனங்கள் பெறுகிறோம். 1. ஒன்று துன்பத்திலிருந்து நீங்குவது 2. இரண்டாவது அமிர்தம் என்னும் முத்தியைப்பெற முயற்சி செய்வது. இந்த இரண்டு சாதனங்களையும் அடையவே பரிசுத்தமாக இருந்து விரதங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதாம்.

ஒருவன் மேற்கூறியவைகளை அறிந்தால்மட்டும் அறிவாளி அல்ல. அனுஷ்டித்தால்தான் அறிவாளியாகிறான். ஆகையால் ஒவ்வொருவனும் மயக்கத்தினின்றும் தெளிதல் வேண்டும். அறியாமையினின்றும் நீங்கல் வேண்டும். விஷயங்களைப் பகுத்தறிதல் வேண்டும். அவைகளை அத்துடன் விட்டுவிடாமல் வாய்ச்சொல் அளவு நிறுத்திவிடாமல் அதன்படி நிற்றலாகிய பழகுதலைச் செய்யவேண்டும்.

" கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக " என்றார் நாயனார்.

தத்துவத்தில் கூறும் பசு பதி பாசத்தை அறிந்தால்மட்டும் அறிவு விளக்கம் ஆகுமா ? அனுஷ்டித்தால் தானே அறிந்ததன் பூரண பிரயோஜனத்தை அடையலாம். விஷயங்களை அறிவதனாலேயே ஒருவன் பிறப்பினின்றும் நீங்க முடியுமா ? அறிந்தபடி ஒழுக்கத்தின்பாற்படுத்தினாலன்றோ பூரண பயன் சித்திக்கும். ஆகவே நாம் விரதநாட்களில் சத்துவகுணத்தோடு இருக்கவேண்டும். நாம் ரஜோ, தமோ குணங்களை விட்டால்தான் விரதம் செய்யும் யோக்கியதை உடையவர்களாக ஆவோம். அதற்காகச் சத்துவ குணத்தோடு இருப்போம்.

இக்காலத்தில் விரததினம் என்றால் பெண்களும்கூட சுத்தமாக இருக்கவேண்டும் என்றுகருதி பல நாட்களுக்கு முன்னமேயே, தற்கால நவீன நாகரீக ஆடவர்களைப் போலல்லாது, என்று விரததினம் என்று தெரிந்து, வீட்டை மெழுகிக் கோலமிட்டு, சுத்தமான பதார்த்தங்களை அன்றாவது சமைக்கவேண்டும் என்று எண்ணி சுத்தமான பதார்த்தமாய், விருந்துஉண்டியாய், இல்லாததையும் தேடிச் செய்கிறார்கள். சிலர் கிருத்திகையில் சாப்பிடாமல் இருப்பதென்றும், ஒரே வேளையாகச் சாப்பிட்டு

விடுவதென்றும், பலமுறை பலகாரங்களேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்துவிடுவது என்றும் கருதி அங்ஙனமே செய்கிறார்கள்.

இப்படியாக இருந்து விரதம் அனுஷ்டித்தோம் என்று எண்ணுகிறார்கள். இதுவா விரதம்? அன்று. ஞானிகள் என்றும் கைவிடாது அனுஷ்டிக்கும்—இல்லறத்தோர் விசேஷ தினங்களில் அனுஷ்டிக்கும் விரதத்தின் லக்ஷணமா இவர்கள் விரதப் பழக்கம்? யாவரும் இவ் விசேஷ தினங்களிலே அனுஷ்டிக்கவேண்டும் விரதம் வேறு.

நம்மில் உள்ள பொருளாய் (நம்மிடத்து உள்ள பொருளாய்) நமக்கு அடங்கின பொருளாய் இருப்பது எது? அடங்கின பொருள் என்றால் நம்மிடத்து அடங்கியிருக்க வேண்டிய பொருள். அப்படி இருக்கவேண்டிய பொருள் எது? அதுதான் மனஸ். மனம் உடைமையால் நாம் மக்கள், மனிதன் ஆகிறோம். மற்றவைகளில் சிலவற்றுக்கு மனது கிடையாது. மிகுந்தவை மனதினாலாகும் பயனை அடையவில்லை.

மனிதரின் இயற்கை மனதின் இஷ்டம்போல் நடப்பது. அது எதைப்போல் இருக்கிறதென்றால் பள்ளங்கண்டவிடத் தெல்லாம் ஓடித் தங்கும் நீரைப்போல இருக்கின்றது. பாபத் திற்கும், தீவினைக்கும், பிறவிக்கும் நம்மிடத்து உள்ள காரணங்கள் என்ன? நாம் அவற்றை எப்படி நீக்கலாம் என்பதைப்பற்றிக் கிஞ்சித்தேனும் விசாரிக்க முயற்சி எடுப்பதில்லை.

இனி நாம் இன்ன மனதுடையவர்கள் விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம். நம்மைத் தேவனாக்குவது எது? நரகனாக்குவது எது? யோசிக்குங்கால்

" கெடுக்க வல்லதும், கெட்டவர் தங்களை
எடுக்க வல்லதும் இம்மனம் என்றதை
அடக்க வல்லவன் ஐய! பவக்கடல்
கடக்க வல்லவன் ஆவன் கடிதரோ " (பிரபுலிங்க லீலை)
சாத. க. 15

என்னும் ஆன்றோர் அறிவுரையால் தீவினையில்—பாவ நெறியில் ஆழ்ந்த ஒருவனையும் மனமானது சொல், எண்ணம், பொருள், சிநேகம், காலம், இடம் முதலியவற்றால் அவ்வினைகளினின்றும்

நீக்கி நல்வாழ்வை ஊட்டும் என்று புலப்படுகிறது. அம்மனதை அடக்கினால் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இவைகளில் வல்லவர்களாகலாம். நாம் மனதை அடக்கும் முறையில் தினந் தோறும் சிறு பொழுதாயினும் ஈடுபடவேண்டும். தருமம் செய்தல், இன்பம் நுகர்தல், பொருள் ஈட்டல், கல்வியில் வெற்றி பெறல், பகைவரைக் கொல்ல வீரமுண்டாதல், உயர்ந்த சந்நியாசம் இவை யாவற்றையும் முட்டின்றிச் சித்திக்க வைப்பது எது ? மனந்தானே ! இத்தகைய மனம் அடங்கினால் துக்கம் இல்லை. சுகம் உண்டு. ஒருவனுக்கு மனம் அடங்க-வேண்டுமானால் அவனுக்கு அறிவு இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அறிவு உள்ளவன்தான் விஷயங்களின் மெய்ப்பொருளையறிந்து சில வேளைகளில் அஞ்சுவான். அப்படி அஞ்சினவனே அடங்குவான். அவனே மனத்தை அடக்கும் வன்மை வாய்ந்தவனாவான். அறிவிலி விஷயங்களை ஓரான். எப்போதும் பாய்ந்து அஞ்சாது பேசுவான். ஆகையால் நாம் நம் நடையைச் சீர் திருத்தி மனதை அடக்க முயலவேண்டும். நாம் எதில் பழகுகிறோமோ அதிலே நமக்கு அலக்ஷிய புத்தி ஏற்பட்டுவிடும். உதாரணமாக நாற்கால் பசுவை நாம் கவனிக்கிறதேயில்லை. ஐந்துகால்மாடுகள் என்றால் ஆறுபைசா கொடுத்தாயினும் பார்க்கிறோம். அம்மாதிரியிராமல் மிக்க லக்ஷியத்துடன் தினம் சிறிதுநேரமாவது மனதையடக்க வேண்டும். நாம் தூங்குவதால் அடையும் பயன் யாது ? சிரமநிவர்த்தியும் சுகமும் உண்டாகிறது. தூங்குவதற்கு முன் இருந்த சிரமம் தூங்கி எழுந்ததும் தீர்கிறது. அதுதானே தவிர நாம் உணர்ச்சியோடு மேற்கூறிய இருபயனையும் அடையவில்லை. உடம்பிலுள்ள துக்கமாகிய சிரமத்தை நீக்கும் ஓரளவான தூக்கம். இன்னோரளவான தூக்கம் விழித்துக் கொண்டே தூங்குவது. சிரமம்நீங்கத் தூங்கும் ஸ்திதி சுழுத்தி யாகும். அப்படி நன்றாய்த் தூங்குவதுடன் அற்ப சுகம் அடையும் ஸ்திதி துரியம். விழித்த பின்னரும் நன்று தூங்கினேன் என்ற பிரக்ஞை ஸ்திதி துரியாதீதம். இக்கடைசி ஸ்திதிதான் அதிக சுகத்தைத்தருவது. மிக நல்லது. இதுவரை கூறிய மூன்று ஸ்திதிகளிலும் தூக்கத்தில் மனோவியாபாரம் இல்லை. அதற்குமேல் இரண்டு ஸ்திதிகள் இருக்கின்றன. அவை சாக்கிரம், சொப்பனம். இந்த இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் மனம் தொழிற்படுகிறது. மேற்கண்ட மூன்று அவஸ்தைகளால் எப்போதுமனோவியாபாரம் இல்லையோ அப்போதுதான் தூக்கம்

என்று முடிவு செய்தோம். பின்னர் இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் மனஸ் தொழிற்படுகிறது என்கிறோம். தன் மாத்திரை என்பது பஞ்சேந்திரியங்களின் மூலகாரணம். ஐம்புலன்களும் தன் மாத்திரையில் ஒடுங்கும். தன் மாத்திரை பஞ்சபூத பரிணாம சேர்க்கையால் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்றாகிறது. இதனுடைய சூக்ஷ்ம காரியமே சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தம். நாம் மேலே இரண்டாவதாக எடுத்துக் கொண்ட மனோவியாபாரமுடைய சாக்கிரா, சொப்பன அவஸ்தையில் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் மனம் புத்தி அகங்காரமாகிய மூன்றும் சேர்ந்து எட்டாகிய நிலையில் தான் நாம் சொப்பன அவஸ்தைஅடைகிறோம். இதில் சித்தம் ஒன்றுமட்டும் தொழிற் படுவதில்லை. அதை எப்படி அறியலாம் எனின் நாம் கனவில் பணத்தைக் காண்கிறோம். ஆனால் சித்தம் அங்கு தொழிற் படுமாயின் இது பணம் அன்று என்றே காட்டிவிடும். அது இல்லாமையினால்தான் நாம் பணத்தைச் செலவு செய்வதாகவும், சந்தோஷமாயிருப்பதாகவும் எண்ணுகிறோம். இப்படி நாம் தூக்கத்தில் சொப்பனம் காணுவது நமது கர்மானுபவமே. அதாவது நாம் கொஞ்சம் கஷ்டம் அடையவேண்டிய கர்மத்தை உடையவர்களாயிருப்பதினாலே தான் சொப்பனம் காண்கிறோம். சொப்பனத்தில் மனது உள்ளேயே இருக்கிறது. அதாவது மனது சித்தம் ஒன்று நீங்கலாக தன் மாத்திரையின் சூக்ஷ்ம காரியத்தோடு தொழிற்படுகிறது. ஆனால் சாக்கிராவஸ்தையில் எல்லாம் தொழிற்படுகிறது. மனம் வியாபாரமற்று தொழிலற்று இருக்கும் நிலையே சுழுத்தி. இதனால்தான் "யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்" என்றார் பெரியோர். இன்னொரு பெரியார்,

> **" துயிலை இன்பெனச் சொல்லுதல் இந்தியத்து**
> **இயலு நெஞ்ச மிலாமை யினாலன்றே**
> **பயிலு நெஞ்சம் பரந்து திரிதரும்**
> **செயலில் இல்லைச் சிறிதும் சுகம்அரோ "** (பிரபுலிங்க லீலை)
> **சாத. க. 9**

என்றார். பயிலும் நெஞ்சம் என்றால் நம்முடன் பிறப்பு முதல் இறப்புவரை நீங்காது சிநேகமாயிருக்கிற நெஞ்சம் என்று பொருள். மனைவியும் மக்களும் நமக்கு இயற்கைச் சிநேகிதர். வெளியிலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் செயற்கைச் சிநேகிதர்களே

யாவர். ஆனால் மனமே இவை இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்ட —இவ்விரண்டையும்விட நெருங்கி நம்முடன் இருப்பது. அது பரந்துதிரியும் செயல் உடையது. செயல் நடப்பதற்கு மனம் முதற்காரணம். அது பலவகைகளில் தொழிற்படுகிறது. ஆனால் அது ஒன்றேதான். சர்க்கரை ஒன்றுதான். அதனைக் கொண்டு இனிப்பான பல ரூபமான பலகாரங்கள் செய்கிறோம். எல்லா நூல்களும் ஒரே உண்மையைத்தான் கூறுகின்றன. ஆகையால் நாம் நம் மனதையடக்குவதற்காகச் சில காரியங்கள் செய்ய வேண்டும். நாம் தேடரிய புகழைத் தேடவேண்டுமாயின் மனதைத்தான் அடக்கவேண்டும். அதனாலேதான் நாம் மிக்க புகழை அடையலாம். அப்படி முயற்சித்துத் தவறினும் முயற்சி செய்தவரைக்கும் பெரியவனாவோம். பெரியோர் நியமமும் அதுவே. இனி,

“ ஆயின் மிக்கோர் அரிய செயலெலாம்
நேயமிக்க மனத்தை நிறுத்தல் காண்
வாயுநிற்க மனமும் உடன் நிற்கும்
தோயம் நிற்குறின் நிற்கும் துரும்புமே ” (பிரபுலிங்க லீலை)
சாத. க. 16

என்ற செய்யுளை ஆராய்வோம். வாயு, அக்கினி—இந்த இரண்டு பூதங்களையும் கொண்டுதான் உயிர் உடலில் இருக்கிறது. ஜீவன் உடலில் இருப்பதை மற்றைய குறிகள் அடங்கினபோதும் இந்த அக்கினி, வாயு என்ற இரண்டைக் கொண்டே அறியலாம். வாயு பத்துவிதம். அவற்றில் முதல் வாயுவின் பெயர் பிராணன். அது உயிர் இருப்பதற்கு அடையாளம். உடலில் உள்ள கடைசி வாயு தனஞ்செயன். அக்கினியும் ஒன்பது வாயுக்களும் உடலைவிட்டு நீங்கின மூன்று நாளைக்குப் பிறகுதான் இது உடலை விட்டு நீங்கும்.

இனி பிராண வாயுவைப்பற்றி நாம் விசாரிப்போம். இதுதான் முதல் வாயு. அது நாம் சும்மாயிருக்கும்போது 12 அங்குல தூரம் வெளியே போகிறது. 8 அங்குல தூரம் உள்ளே போகிறது. மறுபடியும் இருப்பது நாலங்குலம். இது நம் தேகத்திற்குண்டாகும் நஷ்டம். நாம் செய்யுங் காரியத்திற்குத் தகுந்த மாதிரி இவ்வாயு வெளியே செல்கையில் நீளும். நாம் கேட்டிருக்கிறோம்! புராதீன காலங்களில் ஒருவர்மேல் மரம் முளைந்தது. அது எதனால் என்றால் அவர் யோகத்தால் தவம் செய்ய

அவர்மேல் மரம் முளைந்து மிருகங்கள் அவர்மேல் உராய்ந்து தினவு தீர்த்துக்கொண்டன. (கண்டுயம்) இதற்கெல்லாம் காரணம் பிராணுயாமம் செய்தலே. ஆயாமம் என்ருல் தடுத்தல். பிராணுயாமம் என்ருல் பிராண வாயுவை வெளியே போகாமல் தடுத்தல். பிராணுயாமப் பழக்கம் லௌகீகத்திற்கும் பிரயோஜனப்படுவதுதான். உதாரணமாக இராமமூர்த்தி உலக முழுவதும் யாத்திரை சென்று மிக்க புகழ் அடையக் காரண மென்னவென்று விசாரித்தால் பிராணுயாமத்தின் பயனுக ஏற்பட்ட உடல் வலிமையே. அதனுல் செய்த அரிய வேலைகளே. மகமதிய வேதமாகிய குரானில்கூட உலக இன்பத்திற்காக பிராணுயாமம் அவசியவமென்று கண்டிருக்கிறது. சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் தாம் 10-ஆம் வயதில் செய்த முதல் நூல் முதல் பாட்டிலேயே மனத்தைக் குதிரை என்று கூறினுர்கள். "சதுரனெழில்......மனமாங்குதிரை". வேருேரிடத்தில் "மன மெனும் வயமா" என்கிருர். அதனைப் பிராணுயாமம் எனும் கடிவாளத்தால் நடத்தலாம். அப்படி நடத்தினுல் ரூபம் முதலிய பள்ளங்களில் போகாது. பிராணவாயுவாகிய கடிவாளத்தை இழுத்துவிட்டால் மனது அடங்கிவிடும்.

"ஓடும் மாவை நிறுத்துறின் உள்ளுறக்
கோடும் வாய்க்க லினத்தினைக் கொள்ளுவார்
நீடு மாமனம் நிற்க நிறுத்துறில்
ஓடும் வாயுவை உள்ளுற ஈர்ப்பரால்" (பிரபுலிங்க லீலை)

பிம்பப் பிரதிபிம்பமாய் இரு தனிவாக்கியங்களாக எடுத்துக்காட்டு உவமை அணி என்று சொல்லப்படும் இலக்கணத்திற்கு இலக்கிய மாக இச் செய்யுள் நம் மனதை ஒரு குதிரைக்கு ஒப்பிடுகிறது.

மனது—குதிரை

பிராணவாயு—கடிவாளம்

பஞ்சேந்திரியங்கள்—5-வீதிகள்

ரூபங்கள்—பள்ளங்கள்

திருப்பாதிரிப்புலியூர் தேவாரத்தில் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் என்னகூறுகிருர் ? மனதே இங்குவா ! ஏன் ? உன்காரியமாகிய நினைப்பதற்கேதான். வேறு வேலையில்லை. என்னிஷ்டத்திற்கு ஒரு நாளைக்குவா. நாம் போவோம். கடவுளுடைய கழலைப்

பற்றுவோம். நம்மை ஆதரிப்பான். ஆபத்துக்காலத்திலும் உன்னை சௌக்யமாய் அழைத்துச் செல்கிறேன். இளஞ்சந்திரன் காலில் விழுந்தான். அவனை எடுத்து தலையில் அணியாக அணிந்தானே! ஆகையால் நாமும் அவனிடம் போவோம். நமக்கு ஏற்பட்டவன் அவன்தான். உமையாளோடு சுகமாக வீட்டில் இருக்கிறான். ஆதரிப்பான். நாம் போனால் நம்மைத்தள்ளவே மாட்டான் என்ற பொருள் செறிய,

**" பற்றாய் நினைந்திடப்போது நெஞ்சே இந்தப்பாரைமுற்றும்
சுற்றாய் அலைகடல் மூடினுங்கண்டேன் புகல்நமக்கு
உற்றான் உமையவட் கன்பன் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
முற்றாமுளை மதிக்கண்ணியினான் தன்மொய் கழலே "**

என்ற தேவாரத்தைப் பாடியிருக்கிறார். மனதைஅடக்கும் செயலால் தான் நாம் மனிதன் ஆகின்றோம். இல்லாவிடின் மிருகமெனக் கருதப்பட்டு தீவினைகட்காளாகி நரகில் வீழ்ந்து துன்புறுவோம். ஆகையால் நாம் கெட்டதைப் பலநாட் பழகினும் விட்டுவிட வேண்டும். இதுவரை மனது சொன்னதையும் கருதியதையும் நாம்கேட்டு நடந்திருக்கிறோம். மனம் நம்மை எவ்வளவோ இடத்தில் வெகுகாலமாக இழுத்துச் சென்றது. ஆகை-யால் இப்போது ஒரு நாளாவது நம் இஷ்டப்படி அம்மனதை வரவழைக்க வேண்டும். அதாவது மனதை வியாபாரமின்றி வைத்திருப்பதேயாகும். இதனால் வரும் அற்ப துன்பங்களைச் சகித்து ஆத்மலாபத்தை அடையவேண்டும். எந்த மதமும் கொள்ளும் கொள்கையும் இதுவே. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கரையேறினதும் பாடினார்.

**" மண்பா தலம்புக்கு மால்கடல் மூடிமற்றே மூலகும்
விண்பால் திசை கெட்டு இருசுடர்வீழினும் அஞ்சல் நெஞ்சே
திண்பால் நமக் கொன்று கண்டோம் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
கண்பாவு நெற்றிக் கடவுட் சுடரான் கழலிணையே "**

பணத்தைச் சம்பாதித்து அனுபவித்துப் பேசுபவன் பேச்சுவேறு. பணத்தைச் சம்பாதித்து அனுபவியாதவன் பேச்சு வேறு. இரண்டு பேருடைய பேச்சும் ஒத்திருக்குமா? ஒத்திருக்காது. மேற்கூறிய செய்யுள் உண்மையான அனுபவம் உடைய திருநாவுக்கரசரின் உண்மை அனுபவத்தைத் தெரிவிக்கிறது. மனத்தின் தர்மம் ஓடும். நிற்கும். ஆகையால் இப்போது ஓடும் மனது கெட்டது என்றும், நிற்கும் மனம் நல்லது என்றும்

முடிவுக்கு வந்தோம். நல்லமனதிற்கு விரதம் வேண்டுவதேயில்லை. ஏனெனில் அது எப்போதும் பரிசுத்தமாக சத்வ குணத்திலேயே இருந்து மனதை அடக்கும் விஷயங்களில் முயற்சி செய்யும். பின்னை யாருக்குத்தான் விரதம் அவசியம் என்றால் கெட்டமனது உடையவர்கட்குத்தான் அவசியம் வேண்டும். ஞானம் பொதுவாக அனைவர்க்கும் அவசியம் வேண்டும். அந்த ஞானம் விரதத்தால்தான் வரும். அதனால்தான் கெட்ட மனதுடையவன் விரதத்தை அனுஷ்டித்து ஞானம் பெற வேண்டும். கெட்டமனதின் சுபாவம்,

" மன்னு காம வெகுளி மயக்க மென்று
இன்ன கூடி யெறிவளி முற்சுடர்
என்ன வாடு மியன்மனந் தீமனந்
தன்னை யாருந் தடுக்கத் தகாதரோ " (பிரபுலிங்க லீலை)
சாத. க. 20

1. நல்லமனதின் இலக்ஷணங்கள் :—

ஓடும் பொன்னும் ஒக்க நோக்கும் மனம் நன்மனம். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருப்புகலூரில் நவ இரத்தினங்களைக் கண்டும் அவற்றைத் தனக்கென பத்திரப் படுத்தாமல் எறிந்து விட்டார். அதுதான் நன்மனம்.

" ஓடும் பொன்னும் உறவும்பகையும்ஓர்
கேடும் செல்வமும் கீர்த்தியு நிந்தையும்
வீடுங் கானமும் வேறற நோக்குதல்
கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம் " (பிரபுலிங்க லீலை)
சாத. க. 19

2. உறவும் பகையும் :—

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பல்லவ அரசனால் மிக்க கஷ்டப் பட்டாரல்லவா ? ஆயினும் அவனுக்கு ஞானோபதேசம் கொடுத்தாரல்லவா ? ஆகையால் அப்படிப்பட்டவருடைய மனதுதான் நல்லது. அவருடைய மனம் உறவும் பகையையும் ஒன்றாகக் கருதியது. இதனை,

" பல்லவர்கோன் வந்து பணியக் கருணைசெய்தார்
தொல்லைநெறி வாகீசர் சோமேசர் "

என சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவும் கூறுகிறது.

3. கேடும் செல்வமும் :—

இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒன்ருக நோக்கவேண்டும். பட்டினத்தாரே இதற்குத் தக்க சான்ருக ஆவார்.

4. கீர்த்தியும் நிந்தையும் :—

புகழையும் இகழையும் ஒன்ருகவே கருதவேண்டும். பட்டினத்தாரின் சரித்திரம் இதனை நன்கு எடுத்துக்காட்டும். அவர் செய்த நூலின் உண்மையும் அதுவே. "வைததனை இன்சொல்லாக் கொள்வானும்" என்று திரிகடுகம் என்ற நூலும் கூறுகிறது.

5. வீடும் கானமும் வேறற நோக்குதல் :—

இது நன்மனத்தின் இலக்கணமாகும். இதுவரை கிருத்திகை என்பதை விஷயமாகக் கொண்டு அதன் முதல் பாகத்தின் சார்பாகப் பேசினேம். நன்மனம் உடையார்க்கு விரதம் வேண்டுவதில்லை. கெட்ட மனம் உடையார்க்கே விரதம் வேண்டும் என்பதை இறுதியாகப் பேசி முடித்தோம்.

இன்று நாம் கெட்ட மனதை விரதம் கொண்டு நல்மனமாக்கி எப்படி நன்மையை அடைந்து மோக்ஷத்தையும் பெறலாம் என்பதைப்பற்றி ஆராய்வோம்.

உலகில் பிறந்த நாம் இறப்பதற்கு முன்னமே மறுபடியும் பிறவாமலிருப்பதற்கு உரிய செயல்களைச் செய்தால்தான் அறிவுடையோர் ஆவோம். நாம் மறுபடியும் பிறப்பதற்குரிய செயல்களைச் செய்தால் அறிவுடையோர் ஆவோமா? நாம் இம் மனிதப் பிறவியை இனிப் பிறவாத வழியில் பயன்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மனித ஜென்மத்தைப் பயன்படுத்திய வராகமாட்டோம். அப்பர் தேவாரமும் என்ன கூறுகிறது.

"திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பாராகில் தீவண்ணர்
திற மொருகால் பேசாராகில்
ஒருகாலும் திருக்கோயில் சூழாராகில் உண்பதன்முன்
மலர் பறித்திட் டுண்ணுராகில்

அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியாராகில் அளி
யற்ருர் பிறந்தவா றேதோஎன்னில்
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்தும் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின்ருரே''

—திருத்தாண்டகம்

நாம் கடவுளது திருநாமங்களை ஓதுதல் வேண்டும். கோயில் சென்று வணங்கவேண்டும். பூசை செய்யவேண்டும். விபூதி தரிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தாலிறக்கமாட்டோம். இறந்தாலும் இனிப் பிறவாத நன்மையை அடைவோம். சிறிதேனும் இப்பிறப்பில் முயற்சி எடுத்தால்தான் சிறிதேனும் இப் பிறப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டவராகின்ருேம். இல்லாவிடில் இந்த ஜன்மம் வியர்த்தமாகமுடியும். செல்வந்தன் ஒருவனுடைய மகன் சொத்துக்களை எல்லாம் வியர்த்தமாக்கினுல் ஜனங்களெல்லாம் "ஐயோ ! இவ்வளவு செல்வத்தையும் பெருமையாக வைத்துக்கொண்டு சௌக்கியமாயிருக்கலாமே இப்படி வியர்த்தம் செய்தால் செல்வமும் அழியும். இவனும் பின் கஷ்டப்படுவானே'' என்று சொல்வார்கள் அல்லவா ? சரீரத்தின் அருமை எப்படிப்பட்டது ? "நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை யென்னும் பெருமை யுடைத்து இவ்வுலகு" என்ருர் வள்ளுவர். ஆகையால் மனதையும் சரீரத்தையும் பெற்ற நாம் மறுபடியும் பிறவாமலிருக்கச் சிறிது முயற்சி செய்ய வேண்டியது அறிவுள்ள மனிதப் பிறவிக்கு இயற்கை பொருளிருந்தும் துன்பப்படுகிறவர்களைப் பார்க்கிருேம். உணவிருந்தும் பசியுடன் அவஸ்தைப்படுகிறவர்களைப் பார்க்கிருேம். இதற்கெல்லாம் காரணம் தாங்களே. ஞானம் ஒன்றுதான் பிறவாமலிருக்கச் செய்யும். அதை அடையும் வழிகள் பல

நாம் என்ன செய்யவேண்டும் ? விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பரிசுத்தமாவோம். மனம் பரிசுத்தமடைந்தால் அஞ்ஞானம் அறும். ஞானம் வரும். அந்த உயர்ந்த ஞானம், படிப்பு, அதிகாரம், தீரம், வீரம், செல்வம், உறவு, உன்னதநிலை இவைகளால் வராது. உபநிஷத் என்ன சொல்கிறது "ஞானு தேவஹி கைவல்யம்" ஞானத்தினுல்தான் மோக்ஷம். "உரைசெயில் பரமஞானம் ஒன்றுமே முத்திக்கு ஏது ?" என்ருர் பேரியோர்.

இப்போது மனது மாசு ஏறியிருக்கிறதா என்று கேட்டால் மனம், சரீரம், வாய் மூன்றுமே அழுக்கடைந்திருக்கின்றன. சரீர அழுக்குத் தற்கால மேனாட்டுச் சரக்குகளைப் போட்டுத் தேய்த்தால் போய்விடும். மனத்தழுக்குக்கு என் செய்வது? கண்ணுக்குப் புலப்பட்டால் ஏதேனும் தேடலாம். இம் மூன்றிலும் வாய் சரீர அழுக்கு அவ்வளவு முக்கியமல்ல.

மன அழுக்கு I

மன அழுக்கு ஒன்றுதான் முக்கியமானது. அழுக்கு இல்லையாயின் விரதம் வேண்டாம். ஞானம் தானே வரும். மோக்ஷம் சித்திக்கும். மன அழுக்கு ஐவகை.

1. அழுக்காறு :—

இதுபற்றி நாயனாரும் நமக்கு விளக்கமுறக் கூறியிருக்கின்றனர். இன்னொருவர் நன்மை, கல்வி, பொருள், அதிகாரம், ஆண்மை இவற்றை அடையக்கண்டகாலத்தும், கேட்ட காலத்தும் மனதில் ஒரு காரணமுமின்றி எழும் அழுத்தமான அழுக்குக்கே அழுக்காறு என்று பெயர். பொறாமை யெனினும் அதுவே. "அரிது அரிது அழுக்காறு வெல்வதே" என்பது பிரபுலிங்க லீலை.

2. பற்று அல்லது அவா :—

எதைக்கண்டாலும் நல்லதா யிருந்தால், அழகான பொருளாக இருந்தால், அதை அபகரிக்க எண்ணம் உண்டாகிறது. கடைத்தெருவில் பார்ப்பவர்களைத் தங்களிடம் இழுப்பதற்கென்றே சாமான்களைக் கண்ணைக்கவரும் வகையில் வைத்திருக்கிறார்கள். அவைகளைக் கண்டதும் மனம் அவற்றை நாடுதல் உண்டே. அதுதான் பற்று அல்லது அவா என்பது.

3. வெகுளி :—

நமக்குக் கிடைக்கும் பொருளை நாம் அடையவொட்டாதபடி தடுப்பவர்மேலோ, தடுக்கும் பொருள்களின்மேலோ நமக்கிருக்கும் மனப்பான்மையே கோபம்.

4. விடாப்பகை :—

கோபம் சில நாளானால் மாறும். அப்படி மாறாமலிருப்பது நாலாவது அழுக்கு. அதுவே விடாப்பகை.

5 வஞ்சகம் :—

வெளிக்கு நல்லவனுயிருந்தாலும் மனதில் கெட்ட எண்ணத்தை வைத்திருத்தலும் சமயம் வந்தகாலத்தில் அவனைக் கெடுத்துவிடுதலுமாகும். பட்டினத்தாரும் "நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை" என்றார். இனி வாய் அழுக்கு, உடல் அழுக்கு என்ன என்பதையும் நாம் ஒருவகையாக ஆராய்வோம்.

வாய் அழுக்கு II

வாய் அழுக்கு ஐந்துவகைப்படும். 1. புறங்கூறல். 2. பொய்சொல்லல். 3. பயனற்ற சொற்களைச் சொல்லுதல். 4. பிறர் குற்றத்தையே பேசுதல். 5. கோள் கூறல்.

உடல் அழுக்கு III

உடல் அழுக்காவது பாபத்தொழிலில் ஈடுபடுவதாகும். செய்யவேண்டுவனற்றைச் செய்யாமை. செய்யத்தகாததைச் செய்தல். பலப்பயிற்சியுடையோனிடத்தில் பலஹீனன் எதிர்த்தால் அவன் தன் பலத்தால் அவனைத் துன்பப்படுத்துவான். செல்வன் ஒருவனிடம் வறியன் எதிர்த்தால் அவன் தன் செல்வத்தைத் துணைக்கொண்டு அவ்வேழையை உபத்திரவம் செய்வான். இவையெல்லாம் சரீர அழுக்கு. இம்மூவகை அழுக்கையும் போக்கவேண்டும். அதற்குத்தான் விரதம் வேண்டும். விரதம் என்பது என்ன ? வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்காரணங்கள் தூயவாதற் பொருட்டு இன்ன அறஞ் செய்வலெனவும் இன்னபாவம் ஒழிப்பலெனவும் தம் 'ஆற்றலுக்கு ஏற்பவரைந்து கொள்ளல் வேண்டும் பொருமை முதலிய அழுக்கு நீங்கவேண்டும். அதன்பயனுக அந்தக் காரணங்கள் பரிசுத்தநிலையை அடையும். அப்போது தான் ஞானம் உதிக்கும். அழுக்கு மனதை உடையவர்கள், விரதம் இருக்க அதனுல் ஞானம் உண்டாகும். ஞானத்தால் பிறப்பு அறும். நாம் முக்தி பெறுவோம். நோன்—தமிழ். விரதம்—வடமொழி. கொன்று தின்னுமையென்று பொருள் படும்.

விரதம் என்பதன் அபிப்பிராயம் :— இன்ன தர்மம் செய்வேன், இன்னபாபம் செய்யமாட்டேன் என்று உறுதி செய்து கொள்வதே விரதம்.

அதன் அங்கங்கள் :— வீடுசுத்தி, ஸ்நானம், ஒருவேளை போஜனம், முதலியவை என்பனவாம். சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே இந்தவிரதம் நம் நாட்டிலிருந்தது என்பது குறளால் தெரிகிறது.

தற்கால அனுபவத்திலும் பிற உயிருக்கு இம்சை செய்து தின்பதில்லை. விரத நாட்களில் சிலர் சில பாத்திரங்களையும் உபயோகிப்பதில்லை. இன்று செய்வது பாபம் என்று இம்சை சம்பந்தமானவற்றை எல்லாம் நீக்குகிறோம். சுவாமியைத் தரிசிக்கிறோம். இன்னும் சில சிலவற்றை விரத தினத்தன்று அனுஷ்டிக்கிறோம்.

இனி விரதத்தின் லக்ஷணங்களைப்பற்றிக் கூறுவோம்:- ஒவ்வொன்றிற்கும் லக்ஷணங்களுண்டு. அது இருவகைப்படும். பொது லக்ஷணம், சிறப்பு லக்ஷணம். பசுவை எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கு லக்ஷணம் வேறு. மானுக்கு லக்ஷணம் வேறு. புலிக்கு லக்ஷணம் வேறு. மானுக்கும் புலிக்கும் உள்ள இலக்கணங்கள் தெரிந்தால்தான் ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ண மாட்டோம். மானின் இலக்கணங்களை அறியாத ஒருவன் புலியைக் கண்டு மானென எண்ணி அருகிற் சென்றால் தீமையே விளையும். ஆகையினாலே ஒன்றின் லக்ஷணங்களை அறிந்தால் நன்மை உண்டாகும். அறியாவிடின் தீமையே உண்டாகும். பசுவும் மாடுதான். எருமையும் மாடுதான். இரண்டுக்கும் பொதுவாக ஒரே வித்தியாசந்தான். பசுவின் கழுத்திலிருந்து அலைதாடி தொங்கும்.

இலக்கணம் பொது சிறப்பென இருவகைப்படும். பசு மாடுகளுக்கெல்லாம் கழுத்தின்கண்ணே அலைதாடி தொங்கும். அது பசுக்களுக்கெல்லாம் பொது லக்ஷணம். இது எல்லாப் பசுக்களுக்கும் பொது. பெருமாள் மாட்டுக்காரன் ஒரு பசு கொண்டுவருகிறான். அதற்கு ஒரு விபூதிப் பை முதுகுப் பக்கமிருக்கக் காண்கிறோம். அது அதற்கு மட்டும் சிறப்பு லக்ஷணம். அதுபோல் விரதத்திலும் பொது லக்ஷணம் சிறப்பு லக்ஷணம் என இருக்கின்றன. இப்போது நாம் விரதத்தின் பொது இலக்கணத்தையும் கிருத்திகையின் சிறப்பு லக்ஷணத்தையும் ஆராய்வோம். எந்த விரதத்திற்கும் பொதுவான இலக்கணம் என்பது உண்டு. பின்கூறப்பெறும் இந்த ஒன்பதும் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும்

யாவர்க்கும், எவ்விரதத்திற்கும் பொதுவானது. இது விரத தினத்திலாவது அனுசரிக்க வேண்டியது.

1. உயிர் இரக்கம் :—

பிறஜீவன் துன்பப்படுவதைக் கண்டால் மனம் சகியாது இளகுதல்—இரங்குதல் சிறந்தது, இன்னொரு ஜீவன் துன்புறும் போது அத்துன்பம் நமக்கே வருவதுபோல் கஷ்டப்படுதல். நாம் நமது மனைவி மக்களுக்கு ஏதாவது துன்பம் நேரின் இது எனக்கு வரக்கூடாதா என்கிறோம். பிறருக்கு வந்தால் அப்படியா நல்லவனுச்சே என்கிறோம். அப்படி நடந்து கொள்ளாமல் அன்றையதினமாவது மனதைப் பரந்தநிலைக்குக் கொணர்ந்து, பிற உயிர்கள் படும் இன்னலைக்கண்டு இரங்க வேண்டும்.

2. புலால் மறுத்தல் :—

பிற உயிர்களின் ஊனை உண்டு தன் உடம்பை வளர்க்க மறுத்தல். பிறஉயிர்களை உண்பதற்கென்றே கொலை செய்தல், அன்றியும் தெய்வத்திற்குப் பலியிடுதல், பலியிட்டு உண்ணுதல் ஆகாது. பிற உயிர்களைக் கொல்லாமலும், புலால் உண்ணுதலை வெறுத்தலும் செய்தவனை தெய்வமாகக் கருதி அகில அனைத் துயிரும் கைகூப்பி வணங்கும் என்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

3. பிறர்துன்பம் பொறுத்தல் :—

மற்றொருவன் தனக்குத் துன்பம் செய்தால் கடவுளின் பலத்தால்தான் அவன் நம்மைத் துன்புறுத்துகிறான்; ஆகையால் கடவுள்தான் அவன் மூலமாக நம்மை நம் குற்றத்திற்காகத் தண்டிக்கிறார் என்று உணரவேண்டும் குற்றம் செய்த ஒருவன் தனக்கு விதிக்கும் தண்டனையையும் அறிவான். போய் உண்மை யையும் சொல்வான். பிறகு திருப்பிக்கொள்வான். அது போலவா நாம் பழகுவது. நாம் ஒன்றிற்கும் தீங்கிழைக்கக் கூடாது. நமக்குத் தீங்குவரின் நாம் யாது நினைக்க வேண்டும். ? குற்றம் செய்தோம். கடவுள் நம்மைத் தண்டிக்கிறார் என்று மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதற்காகக் கோபம் கொள்ளக்கூடாது. கோபங் கொண்டால் இன்னொரு குற்றம் செய்தவனாகின்றோம். ஒரு அமீனா ஒரு ஜப்தியோ ஒரு

வாரண்டோ கொண்டுவருகின்ருன். நாம் அவன்மீது கோபித்துக் கஷ்டப்படுத்திஞல் அதற்கும் ஓர் தனித் தண்டனை விதிக்கிருர்க ளல்லவா ? அது போலவே தேவ சட்டமும், அதை நாம் மீறி நடந்தால் இன்ஞெருதண்டனைக்கும் ஆ ளா வோ ம். பிறர் குற்றத்தை நாம் பொறுக்கவேண்டும் என்று பேசுவர் அநேகர். சொல்வது எவர்க்கும் எளிது. ஆனுல் அதன்படி நடப்பது எல்லார்க்கும் கஷ்டம். ஆனுல் செய்யவேண்டியது அதுதான் பிறர் செய்யக்கூடாத பெரிய செயலைச் செய்வதுதான் பெருமை. ஆனதால் நாம் பிறர் குற்றங்களைச் சகிக்கவேண்டும். திருப்பி அவருக்கு இம்சை தரக்கூடாது ஒரு பெரியார் ஒருபக்கம் அறைந்தால் மறுபக்கத்தையும் காட்டு என்ருர். அப்படி அவர் இல்லாவிடின் அவர் போற்றப் படுவாரா ? என்றுமில்லாவிடினும் விரத தினத்திலாவது பிறர் செய்யும் துன்பத்தைச் சகிக்க வேண்டும். தத்தம் நிலைக்குத் தகுந்தபடி எது எதைக் கூடா ஒழுக்கமாகக் கொண்டிருக்கிருேமோ அதைத் தவிர்க்கவேண்டும்

4. திருடாமை :—

திருடாமை என்ருல் இரவில் வீட்டில் புகுந்து திருடு வதைத் தவிர் என்பதன்று. கள்ளாமைகாக்க என்ருர் நாய ஞரும். அதாவது நாம் பிறர் சொத்தை கிரகிப்பதற்கு மனத்தி ஞலும் எண்ணுமையே. தற்காலத்தில் திருடன் எப்போது தண்டிக்கப்படுகிருன். எடுக்கும்போதுமில்லை. பிடிக்கும் போதுமில்லை. நியாயஸ்தலத்தில் தன்னைத் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாதபோதுதான். பரிமேலழகர் கள்ளாமை என்பதற்கு அபகரிக்க எண்ணுமை என்று உரை செய்திருக்கிருர்.

5. உண்மை பேசுதல் :

நித்யம் பொய்யா பேசுகிருேம். இப்போது ஆங்கில மொழியில் வெள்ளைத் தப்பிதம் என்றும் (White lie) கருப்புத் தப்பிதமென்றும் (Black lie) இருக்கின்றனவே. அவை என்ன பொருளுடையன ? கருப்புத் தப்பிதம் என்பது பிறருக்கு இம்சை தருவது. என்ன பலனிருந்தபோதிலும் பொய் பொய்யே. எது பொய் ? நிச்சயிக்க கஷ்டமாயிருப்பதெல்லாம் பொய்யே என்று கூறிவிடலாம்.

“ பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்தபுரை தீர்ந்த
நம்மை பயக்கு மெனின் ”

என்ற நாயனர் வாக்குக்கு எத்தனையோ அர்த்தம் சொல்லு கிறார்கள். சரியான அர்த்தம் கேட்டவர்கட்கு விளங்கவில்லை. குற்றமிலா நன்மை என்கிறார்கள். அப்படியென்றால் என்ன ? தாழ்ந்த பொய்கூட பொய்தானே ? பொய் இன்னதென்று நிச்சயிக்கவே முடியாது. ஆகையால் மனதிருலிந்து வாயில் வந்த பொய்யை நீக்கவேண்டும். உதாரணமாக ஒருவன் ஒருவரிடம் சென்று கைமாற்று கேட்கிறான். பல தடவைகளிலும் கொடுத்த ஒருவன் ஒருநாள் இல்லை என்றால் பொய் என்று எண்ணுகிறான். இதுகூட சொல்லக்கூடாது விரதத்தன்று. அன்று விளையாட்டாகவும் பொய் பேசக்கூடாது.

6. அரைவயிறு சாப்பிடுதல் : —

விரத தினத்தன்று நிரம்ப ஆகாரங்களை உண்ணல் ஆகாது. உண்டால் சோம்பல், தீய எண்ணங்கள் முதலிய மேலோங்கி தமோகுணவயப்படுவோம். ஆண்டவனை நினைக்க முடியாது. ஆகையால் அரைவயிறு சாப்பிடுதல் நல்லது.

7. கோபங் கொள்ளாமை :—

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நன்னெறியில் "உள்ளங்கவர்ந் தெழுந்து ஓங்குசினம்" என்று கூறுகிறார். பகுத்தறியும் உள்ளத்திலிருந்து கிளம்புவதே கோபத்திற்குப் பழக்கம். அப்படி வருகிற கோபத்தை முதலில் அடக்கியாள முயற்சி செய்ய வேண்டும். வாழைக்காய் முதலிய பதார்த்தங்களைப் பக்குவமாக வேக வைத்திராவிட்டால் கோபம் வருகிறது. ஏனென்றால் கோபமின்றி என்ன காரியமாகும் என்கிறார்கள். ஓர் எஜமானன் தப்பு செய்துவிடுகின்றான். வேலைக்காரன். பொறுத்துக் கொள்கிறான். அதுபோல நாம் ஏன் தாழ்ந்தவரிடத்து இருக்கக் கூடாது என்று எண்ணி அன்றைய தினமாவது கோபத்தை விலக்கவேண்டும்.

8. அந்நியருக்குக் கெடுதி செய்யாமை : —

அவனுக்குச் சோறு போடக்கூடாது. இவனுக்குச் சோறு போடக்கூடாது என்று எண்ணவே கூடாது. அன்று நம்மையடையும் சந்நியாசி, பரதேசி மற்றுமுள்ள யாசகர்களை நாம் எந்தத் தேவதையை, எந்தத் தெய்வத்தை நினைத்து விரதம்

இருக்கின்றோமோ அந்தத் தேவதையே, அந்தத் தெய்வமே என்று நினைத்து தருமம் செய்யவேண்டும். ஏனெனில் நாம் மனிதனை உத்தேசித்து பூஜையும் கோவில் தருமமும் செய்தால் நாம் எம்மனிதனை உத்தேசித்து இவற்றைச் செய்கிறோமோ அவனுடைய புண்ணிய பாவமே நமக்குச் சித்திக்கும். ஆனால் எம்மனிதனையும் நாம் நினைக்கும் தெய்வமாகவே பூஜை செய்யின் அவ்வுபாசனாமூர்த்தியின் அருளைப் பெறலாம்.

9. கொல்லாமை :—

இது வேறு. ஜெயினர்கள் ஒழுக்கங்களில் சிறந்த ஒன்று உயிர்களைக் கொல்லாமலிருப்பது. எறும்புகளையும் கொல்லக் கூடாது. ஜெயினர்கள் எப்பொழுதும் மயிலிறகைக் கொண்டு வழியைச் சுத்தம் செய்கிறார்கள் ஏன் ? அது எறும்பு முதலிய சிறு உயிர்களையும் கொல்லாது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை சுண்ணாம்புக்காளவாயில் எரிநெருப்பில் போட்டார்களே. சாந்தத்துடன்தானே இருந்தார். சமயப் போரில் தன்னை சமுத்திரத்தில் அழுத்தினபோதும் போனால் போகட்டும் எனும் வேதாந்தத்துடனேதானிருந்தார். உண்மைச் சாந்தத்திற்கு இதுவே போதுமான சாக்ஷி. சாந்தத்துடனே இருந்துகொண்டு எதையும் கொல்லாமலிருப்பது நல்லது.

இதுவரை நாம் பேசிவந்தது பொதுவிலக்கணமாகும். இனிச் சிறப்பிலக்கணத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். முதலில் ஏன் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். நாம் எப்போதும் பழகவேண்டிய பொருள் ஒளியுடைய பொருளாக இருக்கவேண்டும். அது உபகரிக்கும் பொருளாக இருக்க வேண்டும். ஒளியையே வடிவமாக உடையது ஞானம் இருளையே வடிவமாக உடையது அஞ்ஞானம். நாம் சம்பாதிக்க வேண்டிய பொருள் ஞானமாகும். ஒளியுடைப் பொருள்கள் பல சேர்ந்தது கிருத்திகையென்கிற ஆறு நக்ஷத்திரங்களாகும் !

நாம் ஞானிகளாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் பிறருக்கு ஞானம் வரவேண்டுமென்று எண்ணவிட்டால் அந்த ஞானத்தால் பயனின்று. கிருத்திகையோ அளவிறந்த பயனை அளிக்கும். குழந்தை பிறந்தவுடனே என்ன நட்சத்திரம் என்றுதான் விசாரிக்கிறார்கள். ஏனெனில் நாழிகையாவது கடிகாரமாவது

தவறலாம். ஆனுல் நட்சத்திரம் மட்டும் கீழ்முந்திரிகூட ($\frac{1}{1200}$) தவறக்கூடாது. (முந்திரி $\frac{1}{320}$) எனவே நட்சத்திரம் அவசியம் எனப் புலப்படுகிறது அல்லவா ? அரசியலாரும் வானிலே ஆராய்ச்சிக்கென தனித்துறை அலுவலகம் ஏற்படுத்தி இருக்கிருர்கள். ஜென்மலக்கினத்தின் நாழிகையில் கழிந்தது இவ்வளவு என்று கண்டுகொள்கிருர்கள். இது இயற்கை. இனி கார்த்திகையின் செயற்கைப்பயனே அறிய முற்படுவோம். சுப்பிரமணியர் உலகத்தில் அவதாரம் செய்து கலியுக அக்கிரமங்களே ஒழித்தார். "கலௌவரத விக்ரதாயநம;" என்பது சுப்பிரமணியருக்குள்ள திருநாமங்களுள் ஒன்று. அதன் பொருள் "கலியுக தோஷத்தை நிவர்த்திப்பவனே" என்பதாகும். கோடையில் காற்றுள்ள இடந்தேடிப்படுப்பது எப்படி சுகந்தருமோ அது போல இப்புவியில் சுப்பிரமணியருபாசனே கலியின் உபத்ரவத்தை நீக்கி நன்மையைத்தரும். பிறவாமையைத் தரும். அனுபூதியும் "முருகன் பிறவான் இறவான்" என்று கூறுகிறது. உருவம் என்பதேயில்லாத கடவுள் நமக்காக உருவங்கொண்டு அவதரித்தார். மேல் நிலைமையிலிருந்து கீழ் நிலைமைக்கு நம் பொருட்டு வந்தார். தேவர்கள் பொருட்டு வந்தார். அங்ஙனம் வருவதற்கு அவதாரம் என்று பெயர். அவருக்கு நம்போல் வடிவமில்லே. நம்மையாட்கொள்ள ஓர் வடிவம் கொண்டார். பெயரிலான் நமக்காக ஓர் பெயருங் கொண்டான். ஊரிலாத சுப்பிரமணிய மூர்த்தி மயிலம் சுப்பிரமணியர், சுவாமிமலே சுப்ரமணியர் என்ற ஊருங்கொண்டார்.

" பிறப்பதும் இறப்பதும் பெயரும் செய்கையும்
மறப்பதும் நினைப்பதும் வடிவம் யாவையும்
துறப்பதும் இன்மையும் பிறவுஞ் சூழ்கலாச்
சிறப்புடையரனடி சென்னி சேர்த்துவாம் "

என்று கந்தபுராணம் உற்பத்திக் காண்டத்தில் இருக்கிறது. உயர்ந்த நிலேயில் இருந்த பேர் ஊர் இல்லாத கடவுள் அக்கிரமங்களேத் தடுப்பதற்காக நம் பொருட்டு நம் பிரார்த்தனேக்கிணங்கி அவதரித்தார். நமக்கடங்கின ஆடுமாடுகளேக் கொல்லவோ நாம் ஒருவரைப் பிரார்த்திப்போம்? இல்லே. புலிபோன்றவற்றைக் கொல்லத்தான் பிரார்த்திப்போம். அதுபோல தேவர்கள் அசுரர்களுடைய உபத்ரவத்தைத் தாங்கமுடியாது கஷ்டப்பட்டார்கள்.

ஒருவருக்கு வியாதி வந்தால் முதலில் கைவைத்தியம். பிறகு சிறிய டாக்டர் வருவார். முடிவில் பெரிய டாக்டரை அழைப்பதுபோல தேவர்கள் கடைசியாக கடவுளைப் பிரார்த்தித்தனர். சிவபிரானை அப்படியே வரும்படியாகப் பிரார்த்திக்கவில்லை. ஏனெனில் அவர் அசுரர்களை உபத்ரவப் படுத்துவார். ஆனால் கடைசியில் நல்லவரமும் கொடுத்துவிடுவார். அவர் அஹிம்ஸா வடிவம் உடையவர். சூரபத்மன் முன்னொரு கால் பூசை செய்து ஆசீர்வாதம் பெற்றான். தன் மனைவியை உபத்ரவப்படுத்தின இராவணனுக்கும் ஆயுள் கொடுத்தாரே என்று எண்ணித்தாங்களே ஒரு குழந்தையாக வரவேண்டும். யுத்தகளம் சென்று போராடுதல் வேண்டும் என்றனர். கடவுளும் தேவர்கள் அபிப்பிராயத்திற்கிணங்கி கைக்குழந்தை யாக வந்தார். இவ்வாறு வேண்டின தேவர்கள் அறியாமையை உடையவர்கள். ஆயினும் அவர்களிஷ்டப்படியே கடவுள் அவதரித்தார். உமாதேவி கர்ப்பத்திலிருந்தாவது கஷ்டப் பட்டாவது பிறக்கவில்லை. சோதி மயமாய்ப்பிறந்து அக்கினி தேவன் கையால் தூக்கிக்கொண்டு வரப்பட்டு அவனும் தாங்க முடியாது கங்கையில்விட அவளும் தாங்கமுடியாது சரவண தடாகத்தில்விட அங்கே உள்ள தாமரையில் ஆறுமாமுகத்தோடு வீற்றிருந்தார்.

1. " அருவமும் உருவுமாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப்பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள் பன்னிரண்டுங்கொண்டே
ஒரு திருமுருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய "

2. " மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல்
நிறைவுடன் யாண்டுமாகி நின்றிடு நிமலமூர்த்தி
அறுமுக உருவாய்த்தோன்றி யருளொடு சரவணத்தில்
வெறிகமழ் கமலப் போதின் வீற்றிருந்தருளினானே "

(க. திருவவதாரம் 92, 96)

தேவர்கள் அறியாமையினால் குழந்தை பால் குடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால் குழந்தைக்கோ பசியில்லை. நாம் வினைக்காகப் பிறக்கின்றோம். நமக்கு இருவகைத் துன்பங்கள் உண்டு. அவை, "விடலறு பசிநோயும் காமநோயும்" ஆக ஆகும். பசிநோய் பிறந்ததுமுதல் சாகிறவரையிலும் உண்டு. காமநோய் சிறிதுகாலம் பொறுத்து ஆரம்பித்து சிலகாலம் இருந்து பின்னர்

போய்விடும். பசியின்மை கடவுள்தன்மைதான். நாம் நம்முடைய ஜென்ம கருமத்தைப் பசிகாமமாக அனுபவிக்கின்றோம். பசியில்லாத குழந்தை பால் குடிக்காது. தேவர்கள் அன்பு, இரக்கம் உள்ளவர்கள். ஆனாலும் வந்திருக்கும் பொருள் இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளவில்லையே! பால் கொடுக்கும்படியாக யாரிடம் சொன்னார்கள் ?

கார்த்திகைப் பெண்களிடம் சொன்னார்கள். திருமால் இந்திரன் முதலான தேவர்களும் தேவப் பெண்களும் தேவப் பெண்களாகிய கிருத்திகைப் பெண்களைப் பார்த்து இக் குழந்தைக்கு வந்து பால் கொடுங்கள் என்று அழைத்தார்கள். கிருத்திகையாவது ஆறு சிறு நட்சத்திரங்கள். தக்கவர்கள் அழைக்கும்போது யாவரும் வருவது இயற்கை. அவர்கள் வந்தார்கள். குழந்தை வெகு அழகாயிருப்பதைக் கண்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் தாங்களே பால்கொடுக்க எண்ணினார்கள். பால்கொடுக்கும் கௌரவத்தினை ஒவ்வொருவரும் தாமே அடைய வேண்டும் என்று மிகுந்த ஆவல் கொண்டார்கள். பால் கொடுத்த புண்ணியம் தமக்கே வரவேண்டும் என்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஆவல். இவர்களுடைய எண்ணத்தை இந்திரனும் மற்ற பெண்களும் அறியவில்லை. சுப்பிரமணியர் தெரிந்தார். பொறாமையென்னும் துர்க்குணம் பெண்களிடத்தேயுள்ளது. உலகில் எல்லாப் பெண்களுக்குமே இது ஒரு குறை. இத்துர்க்குணமற்ற பெண்களிருப்பது அரிது. அத்தெய்வப் பெண்களிடமும் அத்துர்க் குணம் இருந்தது. அப்பொறாமை இருவகை. ஒன்று மிகுந்த செல்வனிடம் ஒரு வறியவனுக்கு இருக்கும் பொறாமை. மற்றொன்று தனக்கு இருக்கும் அளவே இன்னொருவனுக்கும் இருப்பதனால் இருக்கும் பொறாமை. கடவுளாகிய குழந்தை இவர்கள் எண்ணத்தை அறிந்தார். என்ன எண்ணினார் ? இவர்கள் தமக்குள் பொறாமையினைக் கொண்டவர்களாயினும் நம்மைத்தரிசனம் பண்ணினார்கள். கெட்டவர்களாயினும் தன்னை அடைந்தவர்கள் சுகம் பெறவேண்டும் என்று எண்ணினார். இதனால் தன்னைத் தரிசித்தவர்களது அழுக்காறு முதலிய மன அழுக்கை நிவர்த்திப்பான் முருகன் என்பது அழுத்தமாகத் தெரிகிறது அல்லவா! இன்னொரு விஷயமும் தெரிகிறது. விளையும் பயிர் முளையிலே என்றபடி பிறந்தவுடனே குழந்தையாயிருக்கும் போதும் அனுக்கிரகிக்கிறார் என்பதும் விளக்கமாகிறது. இவர்

தேவர்கள் குறையையும் நிவர்த்திப்பார் என்றும் தெரிகிறது. சூரியனானவன் தடாகம், மலை, கடல், ஊர், சேரி, காடு என்ற வேறுபாடு இன்றித் தன் கிரணங்களை அள்ளி வீசுகிறான். அது போல் சுப்பிரமணியர் தம் கிருபைக்கு அவர்கள் தோஷமுடையவர்களாயிருந்தாலும் கடவுள் அப்பெண்களில் ஒவ்வொருவருடைய இஷ்டத்தையும் நிறைவேற்ற எண்ணினார். அவருக்கும் நமக்கும் வித்தியாசம் அதிகம். அவர் எதையும் செய்வார். சிரமமின்றிச் செய்வார். கருவியின்றிச் செய்வார். அதுதான் சங்கல்ப சிருஷ்டி. அதாவது நினைத்தமாத்திரத்தில் ஒன்றைச் செய்வது. அவர் சகலசக்திமான். அவருக்குக் கர்மமில்லை. நாம் தர்ம கர்மத்தின் வசப்பட்டவர்கள். குயவன் கருவின்றி, துணையின்றி பாத்திரங்கள் செய்ய முடியாது. கருவிகொண்டு செய்வது கரணசிருஷ்டி. கடவுளுக்கு விரதப்பெண்களின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவது ஒரு சிரமமான காரியமா ? இல்லை, உடனே அவர் ஆறுசிறார் வடிவங் கொண்டார். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் குழந்தையை எடுத்துப் பால் கொடுத்து சந்தோஷப் பட்டார்கள்,

" மறுவறும் ஆரலாகும் மாதர் மூவிருவர்தாமும்
நிறைதரு சரவணத்தில் நிமலனை அடைந்து போற்ற
உறுநர்கள் தமக்கு வேண்டிற்றுதவுவோனுதலாலே
அறுமுகனொருவன் வேறாய் அறுசிறார் உருவங்கொண்டான் "

(க, அவதாரம் 116)

குழந்தை வடிவமான கடவுள் ஏன் பால்சாப்பிட்டார்? பக்தர்கள் விருப்பத்தின்படி நடக்கவும் பால் கொடுக்கவந்த கிருத்திகைப்பெண்களுடைய ஆசைதீரவும் பாலைக்குடித்து முறுவல்செய்து மாறிலா அருளால் அருந்தினன்போல் இருந்தான் முருகன். உலக இயற்கையும் என்ன ? குழந்தை பிறந்ததும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் பிறந்த குழந்தையைப்பற்றி என்ன விசாரிக்கிறார்கள் ? அழுகிறதா ? பால்குடிக்கிறதா ? இப்படி விசாரிப்பதனால் என்ன தெரிகிறது ? பிள்ளை அழுதால் நாம் அழ வேண்டியதில்லை. பிள்ளை அழாவிட்டால் நாம் அழவேண்டும். பிள்ளைபால் குடியாவிட்டால் இறந்துவிடும் என்று எண்ணுகிறார்கள். குழந்தை பால் அருந்தாதிருக்குமானால் நமக்குக் கவலை உண்டாகிறது, குழந்தை அழாவிட்டாலும் பால் குடிக்காவிட்டாலும் அக்கம்பக்கத்திலிருப்பவர்களே இவ்வளவு அதுபற்றி

பேசினுல் கடவுளின் அன்பர்களும், பக்தர்களும் தங்களுடைய ஒரு பெரிய காரியத்திற்கு என்று பிறந்த குழந்தையைப்பற்றி என்ன எண்ணுவார்கள் ? என்ன கவலே கொள்ளுவார்கள் ! ஆகையினுலேதான் அ வ ர் க ள் விருப்பத்திற்கிணங்க அவர் அழுதார். பாலுண்டார். விளேயாடினுர். இதைத் தேவர்கள் பார்த்தார்கள். மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள். இதனுலேயும் முருகன் சந்நிதியில் நாம் சென்று வணங்கினுல் தீவினே தொலேயும் இஷ்ட சித்தியும் உண்டாகுமென்றும் தெ ரி கி ற து. நிற்க, குழந்தை கிருத்திகைப் பெண்களிடத்தே வளர்ந்து வருகிறது. இது யாருடைய குழந்தை ? பரமசிவனுடைய குழந்தை. அவர் தன் சத்தியாகிய உமாதேவியுடன் புறப்பட்டு வருகிருர்.

ஏன் உமாதேவியையும் அழைத்து வருகிருர் ? தாம் மட்டும் வந்தால் உமாதேவி என்ன நிஃனப்பாள் ! பெண்கள்தானே பிள்ளேகளின் அன்புக்கு உரித்தானவர்கள். ஆனுல் உமாதேவி குழந்தையைப் பெற்றனளா என்று கேட்கலாம். அன்றியும் அவள் பால் கொடுக்கலாமே என்றும் எ ண் ண ல ா ம். உமதேவி குழந்தையைப் பெருது பெறுவாள். அவள் கர்ப்பம் அடையா மலே பெற்றவர்களே சகல உயிர்களும், அவளுடைய பால் உடலே வளர்ப்பதல்ல. அவளுடைய ஸ்தனமும் வாய்வைத்து உண்ண முடியாதது. ஆகையால் அவளுக்கு உண்ணுமுலே என்ற ஒரு சிறப்புப் பெயர் உண்டு. அவளுடைய பாலுக்கு ஞானப்பால் என்றுபெயர். அது உயிர்களுக்கு ஞானத்தைத்தான் விருத்தி செய்யும். உமாதேவி திருஞான சம்பந்தருக்கு என்ன கொடுத்தாள் ? பால் கொடுத்தாள். அவர் உடனே என்ன ஆனுர். பெரிய ஞ ா ன வ ா ன ு ன ு ர். ப ா லே எப்படிக்கொடுத்தாள். கிண்ணத்தில் கறந்து வாயில் ஊற்றினுள். அவளுடைய பால் ஞானப்பாலா யிருந்ததனுலும். இருப்பதனுலுந்தான் கோவில்களில் திருமுலேப்பால் உற்சவம் நடக்கிறது. எல்லாவிடங்களேயும் விட விசேஷமாக சீர்காழியில் நடக்கிறது. அந்த உற்சவ தினத்தில் ஏராளமான ஜனங்கள் பாலே உண்டு கண்டு களிக்கிருர்கள். இப்போது குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டு போக பெற்ருேர் கள் வருகிருர்கள். குழந்தையைப் பார்த்தார்கள். குழந்தை வெகு அழகாக இருந்தது. வந்தவர்கள் இருவரும் தாங்கள் எடுக்கலாம் என்று எண்ணினுர்கள். அம்பிகை எடுக்கலாமென்று நிஃனத்தாள். அவளுக்கு நான்கு கைகள். ஆனுல் குழந்தையோ ஆறு. என்ன செய்வாள். தன் தாய் ச ற் று மயங்கினதை அறிந்தார் சுப்பிர

மணியர். தாய் மனதை வருத்துவதா பிள்ளைக்குத் தர்மம்? உடனே ஒரே உருவமாக ஆனார். இது எதனைத் தெரிவிக்கின்றது ? குமரன் தாய்த்துயரம் பொறான் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. சிரமமின்றி அம்பிகை தன் நான்கு கைகளாலும் எடுத்துக்கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். மிக்க சந்தோஷமடைந்தாள். பரமசிவன் குழந்தையை வாங்க எண்ணினார். தாயாரும் தானே வைத்திருக்க எண்ணினாள். ஆனால் பதியின் இஷ்டப்படி நடப்பதுதானே மனைவியின் மாண்பு. ஆகவே இருவரும் கொடுத்துக் கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டார்கள். இப்படி சிறிதுகாலம் சென்றது பிறகு குழந்தையைத் தங்கள் மத்தியில் வைத்துக் கொண்டார்கள். இந்த நிலையில்தான் தேவாலயங்களில் நடக்கும் உற்சவ காலங்களில் ரிஷப வாகனத்தில் சுப்பிரமணியர் வருவார். அதாவது சிவபெருமான் முருகன் உமாதேவி என்ற அமைப்பில் சோமாஸ் கந்தராக வருவதாகும்.

இஃது இப்படியிருக்க கிருத்திகைப் பெண்கள் இவர்களைக் கண்டதும் அடிபணிந்து நின்றனர். பரமன் அவர்களிடம் மிக்க சந்தோஷமடைந்தார். உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள் என்றார். நமக்கு என்ன தெரியுமா ? நாளைக்கு இன்னது வேண்டுமென்று நமக்குத் தெரியுமா ? அதனை இன்று சொல்லமுடியுமா ? எக்காலத்தும் யாவருக்கும் வேண்டுவன இவைதான் என்று யாருக்குத் தெரியும் ? அவருக்குத்தானே தெரியும் என்று அப் பெண்கள் ஒன்றும் பேசாமல் தங்கள் சிவனை உமாதேவியாருடன் தரிசித்த பாக்கியத்தையேசிறந்தபாக்கியமாகக் கருதி மௌனமாயிருந்தனர். கடவுள் கூறுகிறார். இக் குழந்தைக்கு உங்கள் மைந்தன் என்று பெயர் ஆகுக என்றார். அதனால் பல நாமங்களுள் சுப்பிரமணியருக்குக் கார்த்திகேயன் என்பதும் ஒன்று. இன்னும் என்ன கூறினார் ? நீங்கள் அறுவரும் வந்து பால் கொடுத்தமைக்கு நாங்கள் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். எவரேனும் இந்நாளில் விரதமிருப்பார்களாயின் அவருக்குத் தத்தம் குறை முடிப்போம். பரகதி நல்குவோம் என்று நல்வரங்கள் பல நல்கினார். நாம் இதுவரை கார்த்திகை நட்சத்திரத்தின் செயற்கைப் பலனைப்பற்றிப் பேசினோம்.

இதுவரை நாம் பேசியதின் சாரம் :—

நாம் ஏன் பிறந்தோம் ? அதற்குக் காரணம் குணங்கள். குணங்கள் சத்வம், ரஜோ, தமோ என மூன்று வகைப்படும்.

விரதத்திற்குப் பரிசுத்தம் முதற்காரணம். நாம் சத்துவ குணத்தோடு இருந்தால்தான் பரிசுத்தம் அடைவோம். பரிசுத்தம் அடைய மனது மிக்க அவசியமாகும். நம்மை மனிதராக்க வல்லது அது. நாம் கல்வி, வீரம், செல்வம் முதலிய எவற்றையும் அடைய மனதுதான் முக்கிய துணை. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் மனதை என்ன செய்யச்சொன்னர்? மனதிற்கு அடக்குநிலை அடங்கும் நிலை என்ற இரு தர்மம் உண்டு. மனம் ஆகாசம் போன்றது. அதன் வடிவம் அணு. அதன் தர்மம் விரிதலும் சுருங்குதலுமாகும். சிறியோர்க்கு விரியும். பெரியோர்க்கு சுருங்கும். மனதை அடக்குவதுதான் செயற்கரிய செயல். நாயனரும்—

“ செயற்கரிய செய்வார் பெரியர், சிறியர்
செயற்கரிய செய்க லாதார் ”

என்று கூறியுள்ளார். அஷ்டாங்க யோகத்தில் முக்யாம்சமாக மனதையடக்குதல் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. மனதை அடக்குதல் இருவகைப்படும். ஒன்று ஞானத்தால். வேறென்று யோகாப்பியாசத்தால். அறிவினுல் மனதை அடக்குதல் மிகப் பெரியோர்க்குத்தான் சித்திக்கும். (அப்படிப்பட்டவர்கள் சிருஷ்டி கருத்தாக்கள்) நாம் யாவர்க்கும் சாத்தியமானது இரண்டாவது வகையான யோக மார்க்கமே. அதாவது வாயுவை அடக்குதல். அப் பழக்கத்தினுல்தான் நாம் மனதை அடக்கி பரிசுத்தர்களாகலாம். அப் பழக்கத்திற்குத்தான் பிராணுயாமம் என்று பெயர். பிராணுயாமம் செய்தால் மன அழுக்காகிய அழுக்காறு, ஆசை, வஞ்சனை முதலியன அறும். தென்றல்முன் விளக்குபோல் அணைந்தும் அணையாமலும் உள்ள மனதினை உடையவர் மத்திமர். வாடைக் காற்றின்முன் தீபம் அணைவது போன்ற தன்மையுடையவர் அதமர். சுவரில் சித்திர தீபம்போல அசையாமலிருக்கின்ற தன்மையை உடையவர் உத்தமர். இதனை,

“ என்றும் எம் உள்ளமெல்லாம் எழுதிய விளக்குபோல
நின்றிடும் இன்றென்கொல்லோ நிலைதடு மாறுநின்ற
தென்றல்முன் இருந்தசெய்ய சிறுசுடர் போல ஐய
நன்றிதை யுணருமாறு நவின்றருள் செய்தி யென்றுர் ”

(பிரபுலிங்க லீலை-மாயை உ. க. 35)

என வரும் செய்யுளால் அறியலாம். நமக்கு வாடைபோன்ற மூன்று காற்றுகள் இருக்கின்றன. அவை பேசும்போது வாயி

லிருந்து வருங் காற்று அன்று. அவை காமக் காற்று, வெகுளிக் காற்று, மயக்கக் காற்று. இவை தீய மனதின் அடையாளங்கள். நல்லமனது வாழ்வையும் தாழ்வையும் சமானமாக நோக்கும். ஓட்டையும் பொன்னையும் ஒன்ருகவே கருதும். மனது இயற்கை யிலேயே கெட்டது. மனம் இயற்கையிலேயே நல்லதாயிருப்ப தில்லை. அதனுல்தான்நாம் முயற்சி எடுத்து அம்மனதை நல்லமன தாக்க விரதம் இருக்கவேண்டும். அப்படி நாம் விரதம் இருந்தால் தான் அந்தக்கரண சுத்தி ஏற்படும். அந்தக்கரணம் பரிசுத்தமாஞல் தான் ஞானம் உண்டாகும். அவ் விரதமானது பொது சிறப்பு ஆகிய இருவகை லக்ஷணங்களை உடையது. பொது லக்ஷணங்கள் ஒன்பது உள்ளன. கார்த்திகையின் சிறப்பு லக்ஷணமாக துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்வதத்கு சுப்பிரமணியர் அவதரித் தார். அவதரித்ததும் தேவர்கள் அன்பினுலும் அறியாமையினுலும் பால் கொடுக்க கார்த்திகைப் பெண்களை அழைத்து வந்தனர். பிறகு பரமசிவன் உமாதேவியாரோடு வந்து குழந்தை சுப்பிரமணியத்தை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார். போகும்போது தம் குழந்தையைப் பரிவுடன் பால்கொடுத்து வளர்த்த ஆறு பெண்களுக்கும் நல்வரம் கொடுத்தார். என்ன வரம்? இந்த உலக இன்பத்தை மட்டும் விரும்புகிறவன் கேவலம் அதமன். இம்மையும் மறுமையும் இச்சிக்கிறவன் மத்திமன். அம்மை இம்மை மறுமையும் மூன்றையும் விரும்புகின்றவனே உத்தமன். எவனெருவன் கிருத்திகை விரதமிருக்கின்ருனே அவனை உத்தமனுக்குவோம். அவனுக்குத் திரும்பிவாராத முத்திப் பேறு தருவோம் என்றனர். எனவே இனி கார்த்திகை நட்சத்திரத்தின் சிறப்பு லக்ஷணம்பற்றிப் பேசுவோம்.

கார்த்திகை விரதம் இருந்தால் பலன் தரத்தகுந்தவர் யார்? அவர் யார்என்று பார்ப்போம். திதி, வாரம், நட்சத்திரம் ஆகிய மூன்றில் திதி, சந்திரனுக்கும் சூரியனுக்கும் உள்ள தூரத்தைக் காட்டுகிறது. வாரம், முதல் முகூர்த்தம் யாருடைய கிரகமோ அதைக் காட்டுகிறது. நட்சத்திரம் சூரியன் எந்தக் கிரகத்தில் சஞ்சரிக்கின்ருனே அதைக்காட்டுகிறது. வாரத்தில் சுப்பிர மணியருக்குச் சிறந்தது வெள்ளிக்கிழமை. சுப்பிரமணிய மூர்த்தி உபாசகர்கள் வெள்ளிக்கிழமையில்தான் விரதமிருப்பார்கள். திதி களிலே சுப்பிரமணியருக்குச் சிறந்தது சஷ்டி. இரு பக்ஷங்களில் வரும் சஷ்டிகளில் சிறந்தது வளர்பிறையில் வரும் சஷ்டியே யாகும். திருக்குற்ருலத் தல புராணத்தில் சுப்பிரமணியரை

சஷ்டியில் கொக்கரித்தவனென்று வெகு அழகாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. கிருத்திகைப் பெண்களால் பால் கொடுக்கப்பட்ட தால் அவருக்கு உள்ள பல நாமங்களுள் ஒன்று கார்த்திகேயன். கார்த்திகை நட்சத்திரம் சுப்பிரமணியர் சம்பந்தம் முற்றும் உடையது. ஆகையால் சுப்பிரமணியரை வழிபடுவோர் விரதம் இருக்கவேண்டின் அதற்குக் கார்த்திகை நட்சத்திரமே சாலச் சிறந்தது. அதில் விரதம் இருந்தால் எல்லாப்பலன்களையும் கலியுக வரதனுகிய சுப்பிரமணிய மூர்த்தியே அருளவல்லவர்.

யார் அனுஷ்டிப்பவர் ?

எக்காலத்தும் எத்தேயத்தாரும் எந்தச்சாதியாரும் எந்தச் சமயத்தாரும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிக்கலாம். ஒருவருக் கொன்றும் இன்னெருவருக் கொன்றுமில்லை. ஏன் ? அவர் ஆறு முகத்தோடு எல்லாத் திக்குகளிலும் உள்ள சைவம், வைணவம், சாத்தேயம், காணுபத்யம், கௌமாரம், சௌரம் என்னும் அறு வகைச் சமயங்கட்கும் ஆறுதெய்வமாக விளங்கும் சமஷ்டித் தெய்வமாக இருக்கிருர். அவரே விநாயகர், சத்தி, தட்சணு மூர்த்தி, உருத்திரன் முதலிய மூர்த்திகளாக ஆகிருர்.

" ஆறுசமயருந் தம்மில் ஒவ்வா திங்கலைவ தென்னே
தேறுமறிவின ரெல்லா மறிந்துந் தெளிந்திலரே
பேறுதருந் தெய்வம் யாவைக்கும் யான் பெருந்தேவனென்றே
வீறு முகங்கொண்டு போரூர் முருகன் விளக்கியதே "

(திருப்போரூர் சந்நிதி முறை)

எனவே அவர் எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் ஒத்த ஒரு பெருந் தெய்வ மாவர். அத்தகைய சுப்பிரமணியரைக் குறித்து அக்கார்த்திகை நாளில் விரதமிருக்கும் முறைகளை அறிவோம்.

எல்லா விரதங்கட்கும் ஆரம்பநிலையும், பூர்த்தி நிலையும் முக்கியமான அம்சங்கள். எவ்விரதத்திற்கும் பூர்த்தி நிலையைத் தான் உத்யாபனம் செய்தல் என்பார்கள். எவ்விரதத்திற்கும் பூர்த்தி நிலை இல்லாவிட்டால் விரதம் பயனற்றதாகும். அதற் கடுத்தபடி கவனிக்கவேண்டியது காலம். காலம் வரையறுக்கா மல் ஒரு காரியமும் செய்யமுடியாது. இக்கிருத்திகை விரதத் திற்குக் காலம் 12 வருஷம். இதை 12 வருஷமனுஷ்டிக்க வேண்டும். நாம் அவ்வளவு காலம் இருப்போமா என்று

எண்ணவே கூடாது. சரீரம் அநித்தியமாயிற்றே! இன்றுளேன் நாளையிலேன் என்று அப்பரும் கூறியுள்ளாரே என்று நினைக்கக் கூடாது. நாம் நித்யமாக இருப்போம் என்று எண்ணித்தான் விரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஒரு கிருத்திகை விரதமிருந்து அதை மறுகிருத்திகை விரதத்தால் பூர்த்தி செய்யவேண்டும். இம் மாதிரியே விரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆனால் இவ்விர-தத்தை முடிப்பது எப்படி என்று கேள்வி எழலாம். இது முடிக்கக்கூடாத விஷயமல்ல. காரியமல்ல. லௌகீகத்தில் நாம் எந்தக்காரியங்களில் பின்வாங்க வேண்டுமோ அவைகளில் பின் வாங்குவதே கிடையாது. பொருளீட்டும் விஷயங்களில் பயப் படுவதில்லை. சரீரமென்றால் ஜீரணமாகத் தகுந்தது. தேகம் என்றால் கொளுத்தப்படுவது. இவ்வுடல் அழியத்தகுந்தது என்று அறிந்தும் மணம் முதலிய எதையும் பயந்து விட்டு விடாது செய்து கொள்கிறோம். ஆனால் உபசாரமாக பொய்யான உடலுக்கும் மெய்யென்று கூறுகிறோமேயன்றி பொய்யெனக் கூறுவதில்லை. அன்றியும் நாம் இவ்வுடல் அழியத்தக்கது தானே என்று தகாதகாரியங்களைச் செய்யாமலிருப்பதுமில்லை. ஆகையால் நாம் மிக்கமகிமையுடைய கிருத்திகை விரதத்தை அனுஷ்டித்து முடித்தல் வேண்டும். அது சாத்தியமாகும். அவ்விரதத்தைப் பற்றி எவ்வளவுதூரம். சொல்லியிருக்கிறார்களே அவ்வளவையும் தெரிந்து நம் நிலைமைக்குத் தக்கபடி அனுசரிக்கவேண்டும்.

ஆரம்ப நிலை

பரணியில் ஆரம்பிக்கவேண்டும். பூர்த்திநிலை ரோகிணியில் முடிக்க வேண்டும். கிருத்திகை தினத்துச் செய்ய வேண்டிய வற்றை எல்லாம் பரணியன்றே செய்யவேண்டும். அன்று இரவு சாப்பாடு இல்லாமலே இருக்கவேண்டும். அதுதான் பரணி யன்றே விரதம் ஆரம்பிப்பதற்கு அறிகுறி. அப்போதுதான் விதிப்படி முழு பிரயோசனத்தையு மடைவோம். மறுதினம் கிருத்திகையில் நாம் வழக்கம்போல் நித்திய கர்மானுஷ்டானங் களினின்றும் தவறக்கூடாது. ஏனெனில் அவ்வனுஷ்டானங்கள் தான் ஆத்ம சம்ரக்ஷணைக்கு ஆனவை. நாம் இராமேசுவரம் போகின்றோம். என்றால், அதுதான் முக்கியமான பிரயோஜனம். போகிறவழியில் மதுரையில் தங்க நேரிடுகிறது. அப்போது நாம் மீனாக்ஷியம்மனைத் தரிசிக்கிறோம். அது அவாந்தரபிரயோஜனம். அதுபோல் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்தல் ஆத்ம

லாபத்தை உண்டாக்கும். இப்போது நாம் பேசுவது கார்த்திகை யன்று செய்யவேண்டிய நைமித்யங்களைப்பற்றியாகும். எனவே நைமித்ய பலனைக் குறித்து கர்மானுஷ்டானங்களைக் கைவிடக் கூடாது. இரண்டினையும் செய்யவேண்டும்.

பூவெடுத்தல்

முருகன் பூசைக்கான புஷ்பங்களைத் தேடுதல். தாமே சென்று பறித்து வருதல் அதிகப் பிரயோசனம் தரும். புஷ்பத்திற்கு வடமொழியில் சுமனஸ் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. நாம் மனசை (பூவை) நல்லதாக்கி அவனடியில் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். நம்மால் விரும்பப்படுகிறவர்கள் என்றால் அவர்கட்குப் பூ வேண்டுங் காலத்து நாம் என்ன செய்கிறோம்? நாமே சென்று அல்லவா வாங்கிவருகிறோம்! அப்படியிருக்க நமக்கு எல்லாம் தரவல்ல ஆண்டவனுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பூ எப்படியிருக்கவேண்டும்? அதனை நாமே சென்று பறித்துவந்து அருச்சித்தல் மிகமிக நல்லதல்லவா! பூக்களும் அவருக்குப் பிரியமானதாக இருக்கவேண்டும். நமது தோட்டத்தில் நாமே பயிர்செய்த செடிகளின் பூவே மிக்க பயன்தரும். நாம் பூ எடுக்கப் போகும்பொழுதும் எடுக்கும்பொழுதும் திரும்பி வரும்பொழுதும் முருகனுடைய தோத்திரம், நாமம், மந்திரம், கந்தரனுபூதி, முதலியவற்றைக் கூறிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். பிறகு பூஜைக்குவேண்டிய அபிஷேக நிவேதன அலங்காரத் திரவியங்களை நாமே சேகரிக்கவேண்டும். நமது வீட்டிற்கு விருந்தினர் ஒருவர் வந்திருந்தால் அவரை நாம் நன்றாக உபசரிக்கவேண்டி நாமே கடைக்குச் சென்று அவருக்கு விருப்பமான பலவகைப் பண்டங்களை வாங்கி வந்து நல்விருந்து செய்து உபசரிக்கின்றோம். விருந்தினர்க்கே நாம் இப்படிச் செய்யும்போது ஏன் சுப்பிரமணியருக்கு வேண்டியதை நாமே சேகரித்தல் கூடாது. நல்லதாக சுத்தமானதாக எல்லாப் பொருள்களும் இருக்கவேண்டும். நமக்குத் தலையை அலங்கரிக்க —ஸ்நானம் செய்ய வாசனைத் தைலங்களையும் வாசனைப் பொடிகளையும் உபயோகிக்கிறோம். சமையலுக்கு நல்ல எண்ணெய், நல்லநெய் உபயோகிக்கிறோம். ஆனால் சுப்பிரமணியருக்குமட்டும் தேங்காயெண்ணெயும், மணிலா எண்ணெயையும் உபயோக்கிலாமா? சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஸ்நானம் :—

கார்த்திகையன்று ஸ்நானத்திற்கு ஏற்ற காலம் காலை 6-நாழிகை முதல் 12-நாழிகை வரையிலாகும். ஒரு நாளின் இந்த இரண்டாவது பாகமாக உள்ள காலமே சுப்பிரமணியருக்கு மிக உவப்பான காலமாகும். வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் ஒரு பகலை விநாயகர், சுப்பிரமணியர், பிதுர், சத்தி, சிவம் இவற்றிற்கு ஏற்ற ஐந்து சம பிரிவுகளாக்கியிருக்கிறார்கள். இதில் நமது சுப்பிரமணியருக்கு உகந்தது இரண்டாவது பிரிவாகிய 6 முதல் 12 நாழிகை வரையிலுள்ள காலமாகும். இக்காலத்தில்தான் கிருத்திகையன்று வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் உள்ள திருக்குளத்தில் திரளான ஜனங்கள் ஸ்நானம் செய்கிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுவதுதான் கிருத்திகையில் விசேஷம் என்பதற்கு மற்றொரு காரணம் என்னையெனின் எப்போதும் கிருத்திகையின் முதல் பாதம் மேஷ ராசியில் இருக்கும் ஆதலின் அது சிறந்ததாகும். ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்தையும் நான்கு பாதங்களாக வகுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியென்றால் ஒரு பாதத்திற்கு நாழிகை 15. நமது சுப்பிரமணியருக்கு மேஷமே நல்ல வாகனமாக அமைந்திருப்பதால் அந்த மேஷராசி மிகுந்த சுப்பிரமணியர் சம்பந்தமுடையது. அதுபற்றி நாம் அக்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும், இக்காலத்தில் உத்தியோகஸ்தர் பலருக்கும் இந்தக் காலம் ஸ்நானம் செய்ய ஏற்றதாக இருப்பது மிக்க சந்தோஷமாக இருக்கிறது. எப்படியெனில் 11-மணிக்கு உத்தியோக சாலைக்குப் போகிறவர்கள் காலையில் 8-மணி முதல் 10-மணிக்குள் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு பூசைகளை முடித்து உண்டுவிட்டு அலுவலகத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

ஸ்நானம் எவ்விடத்திலேனும் செய்யலாம். ஆறு, குளம், கிணறு, கடல் முதலிய இடங்களில் ஸ்நானம் செய்யலாம். அப்படி ஸ்நானம் செய்யும் ஒருவன் ஒன்று தன்னைப் போகனுக்க வேண்டும். அதாவது இவ்வுலகத்தில் இன்பானுபவங்களை நுகரவேண்டும் என்று வேண்டுவோன், அல்லது தன்னை வீரனுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவான். அதாவது தனக்குப் பிறரை அடக்கும் தன்மை வேண்டும் என்பது. அல்லது திருவடி வேண்டுமென்று அதாவது முக்திவேண்டுமென்று வேண்டுவான். சுப்பிரமணியர் இவற்றையெல்லாம் இஷ்டப்படித் தர வல்லவனு என்று பார்ப்போம். வள்ளித் திருமணத்தால் நாம் சுப்பிரமணியர்

மிக்க உல்லாசப் பிரியரென்று அறிகிருேம். வள்ளியோடு சகல போகங்களையும் குறைவற அனுபவிப்பதிஞலேதான் யாவரும் அவனை ஸ்ரீ வல்லி தேவசேஞ சமேத சுப்பிரமணியரென்ற சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கின்ருர்கள். தெய்வயானை சுப்பிரமணியரென்று அழைக்கப்படுவதில்லை. வள்ளி காந்தன், வள்ளி மணவாளன் எல்லாம் அவனுடைய நாமங்கள்தானே! சில சந்தர்ப்பங்களில் மனைவி காலில் விழுந்தான் ஆகையால் மனைவி காலில் விழுந்தவனே என்றும் (தினைப்புனங் கிளி காத்த சௌந்தரி அழகு சென்றடி போற்றி மணஞ்செய்து சுகம் அறிந்திட வாழ்க்கை புரிந்திடும் இளையோனே—திருப்புகழ்) "வள்ளியின் பாதத்தைத் தலைக்கு முடியாக வைத்துக் கொண்டவனே" என்றும் கூறப்படுகின்ருன். கந்தரனுபூதியும் "வள்ளி பதம்பணியும் தணியா" என்று கூறுகிறது. "நாதா குமாரா" என்னும் செய்யுளிலும் "குறமின்பத சேகரனே" என்றிருக்கிறது. இவைகளெல்லாம் முருகன் உலகத்தில் அடியார்க்கு உயர்ந்த போகத்தைக் கொடுப்பவன் என்பதை விளக்குகின்றன. அவனுக்கு ஆசையுண்டா? கிடையாது. ஆசையில்லாதது தெய்வம். ஆசையுள்ளது ஜீவன்.

சுப்பிரமணியர் வீர தெய்வம் :—

வீரன் சூரபத்மன் முதலியோர் வச்சிர சரீரம் படைத்தவர்கள். சூரபத்மன் 1008 அண்டங்களையும் எண்ணிலா யுகங்கள் ஆண்டவனுயிற்றே. அவனுடைய வீரமும் தீரமும் சுப்பிரமணியர் எதிரில் என்ன ஆயின? இதஞல் சுப்பிரமணியர் ஒரு சிறந்த வீர தெய்வமென்பது நன்ருக விளங்குகிறதல்லவா!

சுப்பிரமணியர் ஞானம் அருள வல்லவர் என்பது, அவர் கடவுளுக்கே உபதேச குருவாயிருந்ததனுலே நன்கு விளங்குகிறது. எனவே நாம் ஸ்நானம் செய்யும்போது இந்த சங்கல்பத்தோடு (சுப்பிரமணியர் அடியார்க்கு உயர்ந்த போகத்தையும் ஞானத்தையும் வீரத்தையும் அருள வல்லவர்) செய்ய வேண்டும். மனது ஒருமையுடன் அவரது திருவடியையே நினைந்து தீர்த்தமாடுதல் வேண்டும். தீர்த்தமென்ருல் பரிசுத்தம். பரிசுத்தம் அடைய இடுப்பில் வஸ்திரத்தோடு ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும். ஸ்நானம் செய்த உடனே சுப்பிரமணியர் வடிவத்தை மனதில் எண்ணி ஆறுநாமமோ, பன்னிரண்டு நாமமோ, நூற்

றெட்டு நாமமோ ஆயிரத்தெட்டு நாமமோ ஏதேனும் ஒன்றே கூறி விபூதி தரிக்க வேண்டும்.

பூசை

சுப்பிரமணிய மூர்த்தியைப் பெரிய தெய்வமென்று எண்ணிப் பூஜிக்கக்கூடாது. ஏனெனில் சிறிய தெய்வம் என்ற ஒன்று இல்லை, தெய்வம் ஒன்றேதான். சமஷ்டிதெய்வம். எல்லாப் பெயரும் அவனே. எல்லாச்செயலும் அவனே. சகல ஞானமும் அவனே. ஆகையால் தெய்வம் ஒன்றே என்ற நம்பிக்கையுடன் பூஜை செய்யவேண்டும். நாம் சுப்பிர மணியரைப் பின்வரும் முறையே பூசிக்கவேண்டும். அதாவது ஆசனம், மூர்த்தி, மூர்த்திமான். நம் வீட்டுக்கு வருவோர்க் கெல்லாம் தக்க ஆசனமளிக்கின்றோம். நாம் குறித்தவேளையில் ஆண்டவனை வரவழைக்கிறோம். அவன்வருகிறான். அதே காலத்தில் எத்தனையோ பேரும் அழைக்கிறார்கள். அவன் எங்கும் இருக்கிறான். அவன் கருணை எப்படிப்பட்டது பாருங்கள்! பிற ஜீவன்களுக்குக் கருணைபுரிய என்ன பரிவுகாட்டுகிறான். ஆகையால் நாம் அவனுக்கு நல்ல ஆசனம் ஏற்படுத்தவேண்டும். மூர்த்தி என்றால் வடிவம். நாம் அவனுக்கு ஒரு வடிவத்தை உண்டாக்கவேண்டும். மூர்த்திமான் என்பது கடவுளின் சூக்ஷம வடிவம். சுப்பிரமணியரின் சூக்ஷமவடிவத்திற்கு ஸ்தூல அறிகுறி இந்தவடிவம் என்று எண்ண வேண்டும்

இனி உருவம், படம், யந்திரம் என்று மூன்றுவகையான் சுப்பிரமணியரை வணங்கலாம். படங்கள் இக்காலத்தில் சாஸ்தி ரோக்தமாக இருப்பதேயில்லை. வேலைக் கருப்பாகவும், வள்ளியை வளைந்தவளாகவும், படம் வரைகிறார்கள். உண்மையில் வள்ளி பருமனுனவள்; வளையாதவள்; கஞ்சுகம் கொண்டவள். தாமரை யுடையவள். ஆனால் தேவயானை வள்ளியினின்றும் வேறு பாடுடையவள். மெல்லியள்; வளைந்தவள்; கஞ்சுகமில்லாதவள். நீலோற்பலம் வைத்திருப்பவள். இப்படியிருக்கத் தற்காலப் படங்களெல்லாம் ஒரு பிரயோஜனத்தையும் தருவதில்லை. மிக்க அழகாகத் தோன்றுகின்றன. நாம் வெறும் படத்தைப் பூஜிக்கக் கூடாது. எல்லாமாயிருக்கும் தெய்வத்தை இதில் வரும்படி பூசிக்கவேண்டும். முதலில் வடிவத்தால் உபாசித்துப் பிறகு வடிவமில்லாத வியாபக ரூபத்தில் ஈடுபடவேண்டும். முற்காலத் தில் படத்தைத் துணியில் எழுதினார்கள். படம் என்றவார்த்

தைக்குத் துணி என்று அர்த்தம். பிறகு மரத்தில் எழுதினர்கள். இப்போது கண்ணுடியிலும் எழுதுகிருர்கள். நாம் மூர்த்தியை முதலில் வழிபட்டுப் பிறகு மந்திரம், யந்திரம் ஆகிய உருவ மில்லாத நிலையைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

அபிஷேகம்

அபிஷேகம் என்ற பதத்திற்கு நனைத்தல் என்று அர்த்தம். நாம் சுத்தம் அடைவதற்காக ஸ்நானம் செய்கிருேம். நாம் சுத்தமடைய வாசனைத் திரவியங்களை உபயோகப்படுத்துகிருேம். ராஜாக்கள் ஸ்நானம் செய்வதற்கு 73 சாமான்கள் சேர்கின்றன என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆனல் இங்கு அபிஷேக ஜலத்தில் விளாமிச்சம்வேர் போட்டாலே போதும். திருப்புகழில் ''குறத்தி முலை மீதில் கதம்பணி சுத்தர்'' என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நாம் பரிசிக்கப்பட, அவனை நாம் பரிசித்தல் வேண்டும். நாம் சுத்த மடைய அவனைச் சுத்தப்படுத்தவேண்டும். அவன் லீலா விநோதன் ஆயினும் சுத்தன். சுத்தி இருவகைப்படும். இயற்கைச் சுத்தி. செயற்கைச் சுத்தி. இயற்கைக் சுத்தியாவது வாசனை, நிறம் இன்றி நீர் இருப்பது போன்று இருப்பதாகும். செயற்கைச் சுத்தியாவது மந்திரத்தால் பரிசுத்தம் செய்தல். சுத்த சத்து என்ருலும் சத்து என்ருலும் ஒன்றுதான். சுத்தஜலம் என்ருலும் ஜலம் என்ருலும் ஒன்றுதான். சுத்தாத்வைதம் என்ருல் அத் வைதம் என்றுதான் பொருள். ஆகவே இறைவன் இயற்கைச் சுத்தன். நமக்கு மூவகையழுக்குகள் இருக்கின்றன. அவை உடம்பழுக்கு, வாயழுக்கு, மனஅழுக்கு என்பனவாகும். இந்த அழுக்குகளின்று நாம் உய்யவேண்டும். பரிசுத்தமடைய வேண்டும். ஆகையால் நாம் அவனுக்கு நல்ல திரவியங்களைக் கொண்டு அபிஷேகம் செய்யவேண்டும்.

நாம் அனுபவிக்கும் சொத்தெல்லாம் அவனுடையதே. நமக்கென்று என்ன இருக்கிறது ? எதையும் அவன் அனுபவித்த பிறகுதான் நாம் அனுபவிக்கிருேம். நம் உடலும் பொருளும் ஆவியும் அவனுடைய சொத்துக்கள். திருவிடைமருதூரில் வரகுண தேவன் தன் மனைவியை முதல்நாள் கண்டபொழுதே இவள் இறைவனுக்கே உரியவள் எனக் கருதி ஆலயத்திற்கு அழைத்துச்சென்று இறைவனுக்கு அர்ப்பித்தனன். இறைவனும் தேவியை விழுங்கினன் எனக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

"விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று
புரிகுழற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய அன்பின் வரகுண தேவரும்"

என வரும் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை 28-ஆம் செய்யுள் அடிகளால் அறியலாம். எனவே நாமெல்லாம் அவனுடைய பொருள்களாவோம். ஆகையால் அவனுக்குகந்த திரவியங்களைக் கொண்டே அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டும். அவன் அவைகளையெல்லாம் கொண்டு அவைகளின் சத்தாக திருவருளை நமக்கு அருள் செய்கிறான்.

பாலையும், நெய்யையும், தயிரையும் தலையில் கொட்டி வீணாக்குகிறார்களே! இவைகளை வைத்தியசாலைக்குக் கொடுக்க-லாமே என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். வைத்தியசாலைக்கு உதவலாம் என்றவரையில்தான் அவர் கூறுவது ஒவ்வுமே தவிர எல்லாம் அவன்பொருள் என்று அவர்கள் எண்ணவேயில்லை. மேற்கூறிய பொருள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனி பிரயோஜன மிருக்கிறது.

அபிஷேகத்துக்கு முக்கியமாக வேண்டிய பொருள் மூன்று. பால், பஞ்சாமிர்தம், சந்தனம் என்பனவாகும். சுப்பிரமணியருக்குப் பால்காவடி கட்டுகிறார்கள், ஆகையால் அது முக்கியம் என்று தெரிகிறது. பஞ்சாமிர்தங்களில் பழனி பஞ்சாமிர்தம் மிகச்சிறந்தது. பஞ்சாமிர்தம் ஐந்து அமிர்தங்களால் கூட்டப்படுவது. பால், பழம், நெய், தேன், கருப்பஞ்சாறு. இவைகளைந்தையும் ஐந்து கிண்ணங்களினின்று ஒன்றாய்க் கூட்டவேண்டும். இதற்குத்தான் பஞ்சாமிர்தம் என்று பெயர். இதுதான் சுப்பிரமணியர் அபிஷேகத்திற்குச் சிறந்தது. இதனை மாயை என்பவள் இறைவனைப் பூசிக்கும் முறையினைக் கூறும்.

"தயிலமுட ஞனிடத்தைந் தையமுத
நறுநெய் பால்தயிர் செழுந்தேன்
வயலினெழு கரும்புடைத்துக் கொள்சாறு
பழம் பிழிந்த மதுரச்சாறு
புயலளவு தாழையிளநீர் நறுஞ்சந்தனக்
குழம்பு போற்று நூலி
னியலினமை தபனமிவை யொன்றன்பின்
ஒன்றுமுறை யிறைவற் காட்டி"

என வரும் பிரபுலிங்க லீலைச் செய்யுளால் நன்கு அறியலாம். தயிலமொடு ஆனிடத் தைந்துமுதல் உயர்ந்தது தாழ்ந்தது ஜலமாகும்.

சந்தனம் :—

இது முக்கியமானது. இது சுப்பிரமணியருக்கு உவப்பானது. வைத்தீசுவரன் கோவிலில் சந்தனக் குழம்பு விநியோகமாவது யாவர்க்குந் தெரிந்தது. எனவே சந்தனம் சிறந்தது. அபிஷேகத்திற்கு மற்றைய திரவியங்களையும் தேர்ந்து சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

அலங்காரம் :—

சுப்பிரமணியருக்கு இஷ்டமான வஸ்திரம் சித்திர வஸ்திரமாகும். அதாவது வெள்ளை வஸ்திரம் நீங்கலாக சிவப்பு அல்லது பல வர்ணங்கள் உள்ள வஸ்திரமே அவருக்குப் பிரியமானது என்று ஷண்முக தியான சுலோகத்தால் தெரிகிறது.

புஷ்பம் :—

அவருக்கு விருப்பமான புஷ்பம் 1. கடப்பு கடம்பு இருவகைப்படும். வெண்கடம்பு. செங்கடம்பு. இவருக்குச் செங்கடம்பே மிக்க பிரியமானது. இது நீர்நிலைகளின் ஓரங்களில் இருக்கும் மரத்தில் உரிபோலத் தொங்கும். பூசக்கரம் போன்று இருக்கும். மகிழம் பூவைப்போன்று மணமும் நிறமும் உடையதாய் அதனை ஒருவாறு ஒத்திருக்கும்.

2. வெட்சிப்பூ :—

இது கடம்புக்கு அடுத்தபடியாகச் சிறந்ததாகும். இது செகைஷப் பூவென்றும், விருட்சிப் பூ அதாவது சிவப்புப் பூ, என்றும் பெயர்பெறும் இது தென்னுட்டில் வயலில் ஏற்றங்களினருகில் சிவப்பு அலரிபோன்று நான்கு இதழ்களோடு இருக்கும். செவ்வாய்க்கிரகத்திற்கும் சுப்பிரமணியருக்கும் சம்பந்தமுண்டு. செவ்வாய்க்கிரகத்தைப் பூஜிக்க வேண்டுவோர் சுப்பிரமணியரைப் பூசித்தால் போதும். ஏனெனில் அந்தக் கிரகம் சுப்பிரமணியர் அனுக்கிரகம் பெற்றது. இதனுலேதான் செவ்வாயும் சனியும் க்ஷவரத்திற்குக் கூடாது என்று ஏற்படுத்தியிருக்கிருர்கள். எந்தக் காரியங்களிலும் தற்காலத்தில் அந்நியமம் இல்லாவிடினும்

வைத்தியர்களால் அங்கியமம் கையாளப்பட்டு வருகிறது. செவ்வாய்த் தினத்தில் வைத்தியர் மருந்து கொடுக்கமாட்டார்கள். எனவே இந்த வெட்சிப் பூ செவ்வாய்க்கும் உரியதாகும். அதனைக் கொண்டு முருகனைப் பூசித்தாலே செவ்வாய்க்கிரகத்தைப் பூசித்ததாகும்.

3. செங்காந்தள் :—

இது மலைகளில் நெருப்புக்கொள்ளிபோல் சிவப்பாய், அகலம் குறைந்தும் நீளம் ஜாஸ்தியாகவும் உள்ள ஒரு பூவாகும். இந்தப் புஷ்பம் பூத்தால் அதிக மழையில்லை என்று சொல்வார்கள்.

4. முல்லை :—

மகாவிஷ்ணு முல்லைக்குத் தெய்வம். அவருக்கு விருப்பமான பூ முல்லை. அப் பூ சுப்பிரமணியருக்குச் சிறந்தது எப்படி ? வள்ளி குறிஞ்சி நிலப்பெண். அவளுக்கு விருப்பமான பூ தன் தந்தைக்கு விருப்பமான பூவாகிய முல்லையே ஆகும். ஆதலினால் அதுவே முருகனுக்கும் உரியதாகும்.

5. தாமரை :—

சுப்பிரமணியருக்கு முக்கிய அங்கமெல்லாம் தாமரை போன்றவை. அவதரித்ததும் தாமரையில் என்று பேசினோம். அவருடைய கண்கள், வாய், கைகள், பாதங்கள், முகம், கொப்பூழ், திருவடி யாவும் தாமரைபோன்றவையே என்றும், சிவபெருமான் செந்தாமரைக்காடு பூத்தாற்போலிருக்கின்றான் என்றும், வேதாகமங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றான். அப்பர் சுவாமிகளும் ஆரூர்பதிகத்தில் "ஆயிரம்தாமரைபோலும் ஆயிரம் சேவடியானும்" என்று பாடியுள்ளார். இப்படித் தனக் குரித்தான தாமரையை ஒருகால் பிரமன் எடுத்துக்கொண்டானே என்று சுப்பிரமணியர் அவன்தலையில் கொட்டினார் என்று கற்பனையாகக் கூறப்படுகிறது.

நிவேதனம் :—

சுப்பிரமணியருக்கு விருப்பமானது தினைமாவினால் செய்த மாவிளக்கு. தேனும் கலந்ததாகும். அதுவன்றியும் தயிர்ச் சாதமும் அவருக்கு உகந்தது. தற்போது கார்த்திகை மாதத்தில்

வரும் வருடத்திற்கு ஒரு கிருத்திகையிலும் தினைமா உபயோகிப்பது அரிதாக இருக்கின்றது. சஷ்டியில் உபயோகிப்பதும் சந்தேகந்தான். எது உயர்ந்தது என்றால் காராம் பசுவின் நெய்யும் தாமரைத் தண்டின் நூலும் தேனிட்டுப் பிசைந்த தினைமாவுமேயாகும்.

தோத்திரம் :—

சுப்பிரமணியர் தமிழ்ப்பிரியர். "செந்தமிழ் நூலோன்" என்று திருப்பாதிரிப்புலியூர் புராணம் கூறுகிறது 'செந்தமிழ்க் குறவன் மாட்டி" என்றும் பேசப்பட்டுள்ளான். முருகன் செந்தமிழாசாரியன். அவன்தான் அகஸ்தியனுருக்கு உபதேசித்ததாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவனைத் தமிழால் திட்டினாலும் நம்மை வாழவைப்பான்.

" மொய்தாரணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன் வெய்யவாரணம்போல்
கைதான் இருபதுடையான் தலைபத்தும் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே "

(என்பது கந்தரலங்காரம்)

தமிழில் ஸ்தோத்திரம் பாடி முடித்து பிரதக்ஷணம் வந்து நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்.

அபராதம் :—

இதுவரையிலும் அசிரத்தை, அஞ்ஞானம் ஆகிய இவற்றின் பயனாகச் செய்த தவறுகளையெல்லாம் மன்னிக்கும்படி மந்திரத்தை ஜெபித்தல் வேண்டும். தன்னை உய்விக்கும்படி பரிந்து கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆகாரம் :—

தற்காலத்தில் விரதம் விரதம் என்று சொல்லிக்கொண்டு மூன்றுவேளைக்கு மேற்பட்டும் உண்ணுகிறார்கள். அதற்காக அதிக செலவும் செய்கிறார்கள், அதுதவறு. கிருத்திகை நட்சத்திரத்தில் சாப்பிடாமலிருத்தல் நல்லது. சிலர் தண்ணீர்கூட பருகாமல் இருப்பார்கள். அது நிற்சலமாக இருத்தல். சிலர் உமிழ்நீரும் விழுங்காமலிருப்பார்கள். இதுதான் மிக உயர்ந்தது. தற்காலத்தில் ஆங்கில அமெரிக்க மருத்துவர்களும் பட்டினிகிடப்பது

உடலுக்கு நல்லது என்று சொல்லுகிறார்களே அதுவும் கவனிக்கத்தக்கது. சிலர் ஒருநாள் முழுதும் பேசாமலே மௌன மாக இருப்பார்கள். வாரம் ஒருகிழமையிலோ திருவாதிரை யிலோ சஷ்டியிலோ இம்மாதிரி ஆண்டவன் அனுக்ரகம் புரிய உபவாசமிருந்தால் எவ்வளவோ ஆத்மலாபத்தை அடையலாம்.

அபிஷேக சந்தனக்குழம்பை மூன்று ஆசமன அளவு சாப் பிட வேண்டும். பால்பழம் முதலியவை சாப்பிடலாம். அதை யும் தவிர்ப்பது சிரேஷ்டமானது. இலேசான பலகாரம் செய்ய லாம். உடலின் சௌகரிய நிலைக்குத் தகுந்தபடி ரஜஸ், தமஸ் குண ஆகாரங்களைத்தள்ளி சத்துவத்தைத் தரக்கூடிய புஷ்டியைத் தரக்கூடியதான ஆகாரங்களைச் சாப்பிடவேண்டும். கத்தரிக்காய் தாமசகுணத்தை அதிகரிக்கச்செய்யும். அது கூடவே கூடாது. பகலில் அரைவயிறு சாப்பிடவேண்டும். கால்வயிறு ஜலம் சாப்பிடவேண்டும். கால்வயிறு காலியாகவே இருக்கவேண்டும். அதுதான் நலம்தரும்.

சாப்பிட்ட பிறகு சுப்பிரமணியர் கிருபையைப் பெற தோத்திரமோ, சரித்திரமோ, சாஸ்திரமோ சுப்பிரமணியரைப் பற்றியதாக இருப்பதைப் படிக்க, கேட்க, சிந்திக்க தெளிய அன்று நம் மனதைச் செலுத்தவேண்டும். ஏதேனும் மந்திரத்-தைச் சொல்லலாம். வாக்காலும் மனத்தாலும் அவனைச் சிந்தித்துக் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும். மாலையில் சுப்பிரமணியரைப் பற்றிய ஜெபங்களைச் செய்யவேண்டும். மாலையில் ஆலயம் சென்று பிரதக்ஷணம் வரவேண்டும். அல்லது சிரவணம், பஜனை முதலியவைகளில் ஈடுபடுவது அவசியம். இரவை சிவராத்திரிபோல் அனுஷ்டித்தல் சாத்தியமா? தூங்காமல் இருக்க முடியுமா ? முடியும். தூங்குவதில்லை என்று சங்கல்பம் செய்துகொண்டு தோத்திரம் முதலியவை செய்து அவன் திரு நாமத்தை உச்சரித்து அவனையே எண்ணி நற்காலமாகக் கழித்தல் வேண்டும்.

விரதம் ஆரம்பித்து பிறகு விரோதமாக நடந்தால் தோஷ மாகும். அது கூடாது. பாவம் சம்பவிக்கும். சங்கல்பிப்பது என்பது ஒருவன் தனக்குள்ளே நியமித்துக்கொள்வது. சொல்வது என்பது பிறருக்கு அல்லது எதிர்ப்பட்டார்க்குத் தெரிவிப்பது. செய்தல் என்பது அன்னியருக்குப் பரவுதல் அல்லது அறிவித்தல்.

சங்கல்பம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு செய்யத் தவறினுல் பாவம். ஆனுல் சங்கல்பம் செய்யாமலும் இரவு தூங்காமலிருக்கலாம்.

மறுநாள் ரோகிணி நட்சத்திரத்தன்று அதிகாலையில் எழுந்து பாரணை செய்யவேண்டும். அதாவது சத்தியைக் கொடுக்கும் உணவு சாப்பிட வேண்டும். திராக்ஷை ரசம் இக்காலத்திலும் விரதம் பூர்த்தியான பிறகு முதன்முதலில் சாப்பிடப்படுகிறது. நாம் இப்போது சாப்பிடும் ஆகாரம் மிக்க சத்துள்ளதாய் சீக்கிரம் ஜீரணமாகக் கூடியதாயிருக்கவேண்டும். நீர் சாப்பிடவேண்டும். பழம், பழங்களின் சாறு மிக நல்லது.

அடியார்க்கு அன்னமிடல் வேண்டும். நாம் எல்லா அடியார்களையும் சுப்பிரமணிய மூர்த்தியாக எண்ணித் தருமம் செய்யவேண்டும். இவன் முன் கிருத்திகைக்கு வந்தவன், இனி வரமாட்டான் என்றே எண்ணக் கூடாது. வருபவனுடைய ஜாதி, மதம், ஊர் அறியவேண்டுவதில்லை. சுப்பிரமணியர் சின்னங்கள் இருந்தால் போதும். சுப்பிரமணியர் பழனியில் கௌபீனத்துடன் இருக்கிறுர். அவருக்குச் சாமிநாதன் என்பது காரணப்பெயர். தண்டபாணியும் அவரே. காவி வஸ்திரமும் அவருக்கே உகந்தது. ஆகையால் எவனொருவன் விபூதி ருத்ராக்ஷத்துடன் கையில் தடியுடன் ஈஸ்வர ஞாபகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியவனே, அவனைத்தான் பூஜிக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் தண்டம் என்னும் பதத்தின் அர்த்தமே விளங்குவதில்லை. வேறு அர்த்தங்கள்தான் விளங்குகின்றன. ஒருவன் தன்னினும் பெரியோரைக் கண்டால் சுவாமி தண்டம் என்று சொல்கிறுன். என்ன அர்த்தம்? நீ தண்டத்திற்காக இருக்கிறுய், அல்லது நான் தண்டம் வைத்திருக்கிறேன். ஜாக்ரதை என்று அர்த்தந்தான் தெரிகிறது. உண்மை அர்த்தம் என்னையெனின் சுவாமி! நான் திக்கற்றவன். ஓர் உதவியும் இல்லாத ஒரு தண்டம் தரையின் வசமாக ஆவதுபோல் திக்கற்றயான் உன் வசமானேன். நான் தாசன். நீ எஜமான். என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லி வழிபட வேண்டும்.

கவர்மெண்ட் உத்தியோகஸ்த்தர்களை உடையால் இன்ன அதிகாரம் உடையவர்களென்றறிகிறோம். உடையில்லாத காலத்தில் நாம் அவர்களுடைய அதிகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியாதல்லவா? உடைக்குத் தகுந்தபடி நாம் மரியாதை செய்ய வேண்டும். ஆதலால் உடையைக் கொண்டு ஒருவர்

மேற்கொண்ட தொழிலை அறியலாம். அதுபோல் அடியார்களைச் சிவச் சின்னங்களால் அறியலாம். அதாவது காவி வஸ்திரம், விபூதி, ருத்ராக்ஷம், தண்டம் முதலியன. இத்தகைய சின்னங்களைக்கொண்ட அடியார்களை விரத தினத்தன்று பூஜிக்கவேண்டும். யாராயிருந்தபோதிலும் இத்திருச்சின்னங்களோடு வந்தால், அவர்களுடைய ஊர், பெயர், தொழில் இவற்றை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவராமல் அவரைச் சுப்பிரமணியரென்றே கருதி நம்மிடத்தும் அவரிடத்தும் சுப்பிரமணியர் இருப்பதாக எண்ணி அவரை அழைத்துவந்து உபசரிக்கவேண்டும். அவர்களில் சிறியோர் பெரியோர் என்பதும்கிடையாது. அங்ஙனம் இருப்பினும் நாம் அந்நிலையை எங்ஙனம் எண்ணவேண்டும்? தயிரிலும் பாலிலும் வெண்ணெய் இருக்கிறது. பாலில்வெண்ணெயிருப்பது தெரியவில்லை. அதுபோல் கடவுள் சிறியோரிடத்து இருப்பர். தயிரில் வெண்ணெய் வெளிப்பட்டு நன்றாகத் தெரிகிறது. அதுபோல் அடியாராகவரும் சில பெரியோர்களிருப்பார்கள். அதை அளவாகக்கொண்டு சிறியோரை அவமதிக்கக்கூடாது. அன்றைய தினமாவது அப்படிப்பட்ட அதிதிகட்கு அன்னமிடவேண்டும். பின்னிட்ட போஜனம் கூடாது. அவர்களுக்கு முதலில் உணவு படைத்து உண்ணச்செய்துவிட்டு பிறகு நாம் சாப்பிடுதல் வேண்டும். அல்லது உடனிருந்தாவது உண்ணுதல் வேண்டும். ஆனால் நாம் சாப்பிட்டபின் உணவு படைப்பது பாவமான செயலாகும். நாம் சுப்பிரமணியரையே அவமதித்ததாகும். நமக்கு ஒரு பதார்த்தம் அவர்கட்கு வேறுபதார்த்தம். நமக்கு ஒரு அன்னம். அவர்கட்குவேறு அன்னம். நமக்கு ஒரு காய்கறி அவர்கட்கு வேறுகாய்கறி நமக்கு ஒருவித நெய். அவர்கட்கு வேறு நெய். அப்படியாகச் செய்யவேகூடாது. அங்ஙனம் எண்ணவும் கூடாது. அவருக்குத் திருப்தி செய்வதையே ஆண்டவனுக்குத் திருப்தி செய்வதாகக் கொள்ளவேண்டும். அவருடைய சரீரத்தையே ஆண்டவருடைய கோவிலாக எண்ணவேண்டும். இப்படி நாம் விரதத்தை அனுஷ்டித்தால் சுப்பிரமணியர் நமக்கு போகம், வீரம், ஞானம், ஆனந்த முக்தி இவற்றைத் தருவார்.

இனி நாம் விசாரிக்கவேண்டியது, யார் யார் அனுஷ்டித்தார்கள் என்பதைப்பற்றியாகும். முப்புவனங்களிலும் இந்தக் கிருத்திகை விரதத்தினை அனுஷ்டித்து முத்திப்பேறு அடைந்தவர்களுடைய தொகையை யாரால் சொல்ல முடியும்?

" இப்படியாரன்னுளில் விரதத்தையியல் பினேற்று
முப்புவனத்தின் வேண்டு முறைமையை யடைந்தநீரார்
மெய்ப்படு தொகையை யாரேவிளம் புவ ரீதேயன்றி
யொப்பரும் விரதம்வேறு மொன்றுளதுரைப்பக் கேண்மோ "

(க. தட். கந்தவிர 19.)

1. மறையோன் ஒருவன் கிருத்திகை விரதம் நோற்று முக்தியடைந்தான். மறையோன் என்றுல் பிரம்மசாரி ஆசிரமத்திலிருப்பவன்.

2. அந்தணன் ஒருவன் நோற்று முக்தியடைந்தான். அதாவது இவ்விரத நோற்று திரிசங்கு சக்கரவர்த்தியாய்ப் பிறந்து பெரும் பேறெய்தினன்.

3. ஓரரசன் கிருத்திகை விரதத்தை அனுஷ்டித்தான்.

4. ஒரு வேடன் இவ்விரதத்தை அனுட்டித்தான். இருவரும் முறையாக அந்திமான் சந்திமான் ஆக ஆகி பன்னுள் இந்தப்பாரினை ஆண்டுப் பின் முத்திபெற்றுர்கள்.

5. நாரதர் ஏழுமுனிவர்களுக்கும் மேம்பட்ட பதவியைப் பெறுவான்வேண்டி விநாயகக் கடவுளை வணங்கிட, அவர் நாரதருக்குச் சுப்பிரமணியர் தொடர்புகொண்ட கார்த்திகை விரதத்தை அனுஷ்டிக்கும் முறைகளையும் அதன் சிறப்பையும் எடுத்து உபதேசித்தார். பின் நாரதர் அந்த விரதத்தை முறைவழுவாது அனுஷ்டித்து சப்தரிஷிகளிற்றலைமைப் பதவியைப் பெற்றுர்.

6. பகீரதன், கோரன் என்னும் அவுணர்கோனுல் தன் நாடு முதலிய இழந்து துன்புற்று கானகத்திற் சென்று புகர் என்ற முனிபுங்கவரைச் சந்தித்துத் தன் குறைகளைச் சொல்லவே அவர் அவனுக்குச் சுப்பிரமணியர் விரதத்தை உபதேசித்து இதனை அனுஷ்டிப்பாயாகில் நின்பகைவன் மடிவான். இழந்த நாட்டையும் பெறுவாய் என்றருளினர். அவனும் அங்ஙனம் நோற்று பகையை வென்று இனிதே நாடாண்டுவந்தான். இப்படியாகத் தேவர்களும் மற்றையோரும் கார்த்திகை விரதத்தையும் சுக்கிரவார விரதத்தையும் அனுஷ்டித்து முத்திப்பேறு முதலியவற்றைப் பெற்றுர்கள் என்றுல் இதன் மகிமை என்னென்றுரைப்பது.

நாம் நல்ல எண்ணங்களைப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். ஆசை கெட்ட எண்ணத்தின் அறிகுறி. அதை அறவே நீக்க வேண்டும். ஆசைக்கும் எண்ணந்தான் காரணம். ஆசையும் எண்ணமும் தனித்து இயலாத நெருப்பும் விறகும் போல இருக்கின்றன. எண்ணமின்றேல் ஆசை ஏது? இராமருக்கு விசுவாமித்திரர் கூறுகிறார்.

"இச்சையாம் விறகு மாண்டல் எண்ணமாம் வன்னி மாயும்" (-ஞானவாசிட்டம்) திருக்குறளாசிரியரும் "பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும்" என்றார், வைணவ சித்தாந்தமும் அதுவே. நம்மாழ்வார் "அற்றது பற்றெனின் உற்றது வீடு" என்றார். மனது பரிசுத்தமடைந்தால் ஞானம் வரும். ஞானம் தோன்றின் பிறப்பு அறும். பிறப்பு நீங்கினல் மோக்ஷம் அடைவோம். அதுதான் துன்பமற்ற தூய ஆன்மாவின் ஆட்சி நிலையாகும்.

வாழ்த்து

1. புன்னெறி யதனிற்செல்லும் போக்கினை விலக்கிமேலாம்
நன்னெறி யொழுகச்செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
என்னையும் அடியனாக்கி யிருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங்கயங்கள் போற்றி.

* * *

2. இல்லறத்தா னல்லேன் இயற்கைத் துறவியல்லேன்
நல்லறத்து ஞானியல்லேன் நாயினேன்—சொல்லறத்தின்
ஒன்றேனு மில்லேன் உயர்ந்த திருப்போரூரா
என்றே நான் ஈடேறு வேன்.

* * *

3. உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்
கருவாய் உயிராய் கதியாய் விதியாய்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே.

* * *

4. திருவெண்ணீ றணிகள்வாழி தெய்வகண் டிகைத்தார்வாழி
பரவினர்க் கருளும் பஞ்சாக்கரம் பகர்பவளம் வாழி
மருமலர்ச் சரணம்வாழி மணிபுயக் குவளைவாழி
யருள்பொழி விழியெங்கோமா னுறுமா முகனும்வாழி

* * *

5. வான்முகில் வழாதுபெய்க மலிவளஞ் சுரக்கமன்னன்
கோன்முறை யரசுசெய்க குறைவிலாது உயிர்கள்வாழ்க
நான்மறை யறங்கள்ஓங்க நற்றவம் வேள்விமல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகம்எல்லாம்.

* * *

6. ஆறிரு தடந்தோள்வாழ்க அறுமுகம் வாழ்கவெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல்வாழ்க குக்குடம்வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞைவாழ்க யானைதன் அணங்குவாழ்க
மாறிலா வள்ளிவாழ்க வாழ்கசீர் அடியார்எல்லாம்.

* * *

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

உ

சிவமயம்

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயம்

சுப்ரமண்யர் அஷ்டோத்ர சதம்

1. ஓம் நிஷ்கள ஸ்வரூபாய நம:
2. ஓம் நிஷ்கள சகள ஸ்வரூபாய நம:
3. ஓம் சகள ஸ்வரூபாய நம:
4. ஓம் கைலாச நாதாய நம:
5. ஓம் சண்முகேச ஸ்வரூபாய நம:
6. ஓம் பாலநேத்ர சம்பவாய நம:
7. ஓம் மஹா ஜ்வாலா ஸ்வரூபாய நம
8. ஓம் சரவணபவாய நம:
9. ஓம் ஷாண் மாத்ரகாய நம:
10. ஓம் கார்த்திகேயாய நம:
11. ஓம் பரகிரி வாசாய நம:
12. ஓம் சுப்ரமண்யாய நம:
13. ஓம் சிவப் ப்ரியாய நம:
14. ஓம் சிவா நுக்ரஹ ஸ்வரூபாய நம:
15. ஓம் ஷடாநநாய நம:
16. ஓம் ஷண்முக மகுடாய நம;
17. ஓம் ஷட்க்ரீட தாரிணே நம:
18. ஓம் த்வாதச நேத்ராய நம:
19. ஓம் த்வாதச குண்டலாய நம:
20. ஓம் த்வாதச புஜாய நம:
21. ஓம் த்வாதச அஸ்தாய நம:
22. ஓம் ஏக சரீராய நம:
23. ஓம் த்விபாத பங்கஜாய நம:
24. ஓம் அநந்த சூர்ய ப்ரகாச ஸ்வரூபாய நம:
25. ஓம் பார்வதி நந்தனாய நம:
26. ஓம் கங்காசுதாய நம:
27. ஓம் பரசிவ புத்ராய நம:

28. ஓம் உமா மகேச மத்ய நிலயாய நம :
29. ஓம் ரிஷபாரூடாய நம :
30. ஓம் சர்வாஸ்தர பாணினே நம :
31. ஓம் சக்தி அஸ்தாய நம :
32. ஓம் குஹாய நம :
33. ஓம் விசாகாய நம :
34. ஓம் குங்கும வர்ணாய நம :
35. ஓம் பாகுலேயாய நம :
36. ஓம் கணேச சகோதராய நம :
37. ஓம் மஹாவீர சேநாதிபதயே நம :
38. ஓம் பூத சேநாதிபதயே நம :
39. ஓம் தேவ சேநாதிபதயே நம :
40. ஓம் சர்வ தேவாதிபதயே நம :
41. ஓம் ஸ்கந்த மஹா பர்வதாதி பதயே நம :
42. ஓம் நாரதமுனி வந்திப் ப்ரியாய நம :
43. ஓம் அஜாரூடாய நம :
44. ஓம் பிர்ம்ம தேவமர்த்தநாய நம :
45. ஓம் ஸ்வாமி கிரிநாதாய நம :
46. ஓம் மஹா ப்ரணவ சிவசம்வாதாய நம :
47. ஓம் பாலசுப்ரம் மண்யாய நம :
48. ஓம் குமார ஸ்வரூபாய நம :
49. ஓம் நிஜபத நாத சைதந்ய ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
50. ஓம் ஆதி சூட்சுமநாத சைதன்ய ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
51. ஓம் சூட்சுமநாத சைதன்ய ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
52. ஓம் நாதகோஷ சைதன்ய ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
53. ஓம் நிரஞ்சன ஸ்வரூப ப்ரணவாய நம :
54. ஓம் அபவர்க்க ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
55. ஓம் களா ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
56. ஓம் அநாதி ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
57. ஓம் ஆதி ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
58. ஓம் த்ரியாக்ஷர ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
59. ஓம் ஆதி ஓங்கார ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
60. ஓம் தாரகாகார ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
61. ஓம் தண்டகாகார ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
62. ஓம் குண்டலாகார ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
63. ஓம் அர்த்த சந்த்ராகார ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :

64. ஓம் தர்ப்பணுகார ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
65. ஓம் ஜோதிராகார ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
66. ஓம் கோப்யார்த்த மஹா ப்ரணவ ஸ்வரூபாய நம :
67. ஓம் சிவகுருநாத ஸ்வாமிநே நம :
68. ஓம் சர்வதேவ தேவாய நம :
69. ஓம் மஹா பரம தயாசிந்தவே நம :
70. ஓம் க்ரவுஞ்ச தாரிணே நம :
71. ஓம் தாரகாசுர மர்த்தநாய நம :
72. ஓம் காவேரிதீர க்ஷேத்திர வாஸாய நம :
73. ஓம் தக்ஷிணபதிதீர க்ஷேத்ர வாஸாய நம :
74. ஓம் ஸ்ரீசெந்தி லாதிபாய நம :
75. ஓம் சிம்ஹாந நாசுர த்வம்ஸாய நம :
76. ஓம் தாநவாநந்த ஸ்வரூப த்வம்ஸாய நம :
77. ஓம் மாயாநந்த ரூப த்வம்ஸாய நம :
78. ஓம் சிவஞான அஸ்த்ர அனுக்ரக ப்ரயோகாய நம :
79. ஓம் சூர்பத்ம சம்ஹாராய நம :
80. ஓம் மயூர வாஹநாய நம :
81. ஓம் குக்குட த்வஜாய நம :
82. ஓம் சஷ்டீசாய நம :
83. ஓம் தேவேந்த்ராதி வந்திப்ரியாய நம :
84. ஓம் தேவகுஞ்சரி வல்லபாய நம :
85. ஓம் வல்லீ மநோஹராய நம :
86. ஓம் தண்டபாணிநே நம :
87. ஓம் சிவகிரி வாசப் ப்ரியாய நம :
88. ஓம் இடும்பாதி பக்தப் ப்ரியாய நம ;
89. ஓம் அஷ்டாபரணோத் பவாய நம :
90. ஓம் அஷ்டாபரண ஸ்தல ஸ்தாபனுசார்யாய நம :
91. ஓம் ஷட்லிங்காங்க ஸ்தாபநா சார்யாய நம :
92. ஓம் சிவாதி ஷண்மூர்த்த ஸ்வரூபாய நம ;
93. ஓம் அதோமுகாதி ஷண்முக ஸ்வரூபாய நம :
94. ஓம் சாந்தியாதீ தோத்தராதி சகல ஸ்வரூபாய நம :
95. ஓம் சித்சக்தியாதி ஷட்சக்தி ஸ்வரூபாய நம :
96. ஓம் மஹா சாதாக்யாதிஷ்ட் சாதாக்ய ஸ்வரூபாய நம :
97. ஓம் ஷட்பால அஸ்தாதி ஷடஸ்த ஸ்வரூபாய நம :
98. ஓம் சமரச பக்தியாதி ஷட்பக்தி ஸ்வரூபாய நம :
99. ஓம் சென்ன பசவேச ஸ்வரூப சண்முகாய நம :

100. ஓம் ஹேமகூட பர்வத ப்ரிய வாசாய நம :
101. ஓம் தக்ஷிண பிநாகிநிதீர சிவபுராதிபாய நம :
102. ஓம் பிரஹதாம்பா குமாராய நம :
103. ஓம் தானவாந்த காரீச தனயாய நம :
104. ஓம் சண்முகநாமார் யானுக்ரஹகாராய நம :
105. ஓம் சிவபக்த அர்ச்சநாதிப்ரிய ரக்ஷண்யாய நம :
106. ஓம் சிவயோகி ஹிருதய வாஸாய நம :
107. ஓம் பாடலீபுர மடாலய வாசாய நம :
108. ஓம் சிவசண்முக நாமார்ய அர்ச்சனுதி ப்ரிய ரக்ஷணாய நம:

அஷ்டோத்ர சததிவ்விய நாமார்சநா சம்பூரண சமாப்தம்பரசிவார்ப்பணம் அஸ்து.

உ

சிவமயம்

வேலுமயிலுந்துணை

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க

திருக்கோவலூராதீனம்

திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயம்

இரண்டாம் முறை

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

முருகர் அந்தாதி

விநாயகர் காப்பு

நேரிசை வெண்பா

ஆறுமுகன் ஆறுதலத்து ஐயன் முருகையன்மேல்
பேறுதரும் அந்தாதி பேசுதற்கு—வீறுதரும்
ஐந்துகரன் நால்வாயான் ஆன்றமுக்கண் தோன்றுகும்பக்
கந்தமதத் தந்திமுகன் காப்பு.

நூல்

கட்டளைக் கலித்துறை

வேலா ! சரணம் சரணம் என்மேல்
வெகுளாமல் இனி
மேலாயினும் கடைக்கண்பார், பருப்புத
வேந்தன் மகள்
பாலா ! குறுமுனியார்க்கும், திருப்புகழ்
பண்ணவர்க்கும்,
ஆலாலம் உண்டவர்க்கும் உபதேசித்த
ஆண்டவனே. 1.

ஆண்டவனுய் உலகங் காணவே நின்றும்
அவ்வ வர்கள்
வேண்டும் பொருள் தருவாய் முருகா !
நின்னை வேண்டு அடியார்
காண்டற்கு ஒரு தெய்வம் வேறு
உளதோ கமலாசனனும்
மாண்தரு மாலும் மகவானும்
தேடிய மந்திரமே. 2.

மந்திரம் ஆறும் மனக்குடியா வைத்து
வாழ்பவர்கள்
சிந்தையில் துன்பிலேயே முருகா !
செனனங்கள் தொறும்
வந்து அமர் ஆடிய மால் இலேயே,
மனவாசிதனைச்
சந்ததம் சாரி நடாத்த என்றாலும்
தடையில்லேயே. 3.

தடை ஏதும்இல்லே, நின்தாள் தலேப்பூண்ட
தபோதனர்க்கும்
அடலேதரு முருகையா ! நினக்கு அடியேன்
இழைத்த
இடர்ஏது ? முன்னம் அறிந்திலன் : பாடற்(கு)
இரங்கும் இன்பக்
கடலே ! உனேஅடைந்தேன் என்னே நீ செய்த
காரணமே 4.

காரணம் ஆனது நெஞ்சம் அலாதுஇலே
காரியமோ
மாரணம் ஆன மிடியை அலாதுஇலே.
வாசிதனே,
ஆரணம் சொன்ன தலத்தே செலுத்த
அறிவுஅருளும்,
பூரணனே ! முருகையா ! துணேஇலே.
பூமியிலே. 5.

பூமியும் வானமும் ஒன்றிய பூரணப்
பெட்டகத்துள்

நாம் இருந்தோம்இலே, நெஞ்சே ! நமக்குள
நாள் வரைக்கும்
ஊமை மின்னூர்படு காடுஅடைந்தோம்; ஒரு
காலத்தினும்
சேம முருகனைச் சேரலை என்சொல்வன்
தீவினைக்கே. 6.

தீவினை தீர்க்கும் திருமுருகா !
நின் திருஉருப்போல்
பாவனை செய்து பணிந்தறியேன்,
சிவ பத்தருக்கு ஓர்
ஏவலும் செய்துஅறியேன் இருந்தேன்,
இறந்தேன், இனிமேல்
ஆவல்கொண்டு ஆர்எனை ஆதரிப்பார்
வையத்து அஞ்சல் என்றே. 7.

அஞ்சல் என்றே அருளாய் முருகா !
அடியார்கள் உறு
சஞ்சலம் தீர்க்கும் தயாநிதியே !
நின் தகைமைகண்டு
கஞ்சனும் மாலும் முக்கண்ணனும்
ஆயிரம் கண்ணனுமே
கெஞ்சி நின்றூர் உன்மலர் அடிக்கே
கிருபாகரனே. 8.

கரனே முதலிய ராவணனூர்குலம்
கட்டறுத்துத்
திரமேவிய திருமால் மருகா !
நின் திருவடி என்,
சிரமேல் பதித்துச் சிவோகத்திலே
நின்று சிந்தை செய்ய,
வரமே அருள் முருகா !
மயில் ஏறிய மாணிக்கமே. 9.

மாணிக்கம் ஒத்த மலர்த்தாள்
தலைமிசை வைத்து நித்தம்
பேணிப் பணிய வகை தெரிந்தாரும்
பெயர்க்க அரிய

ஆணிப் பொன்னே ! எனது ஆவியும்
யாக்கையும் ஆக்கமெலாம்
காணிக்கையாகத் தந்தேன் முருகா !
எனைக் கண்டு கொள்ளே. 10.

கண்டு கொளத் தகுமோ ?
எவராலும் கருதி நின்னை
விண்டு சொலத்தகுமோ முருகா !
வெளியானவர்க்கும்
பெண்டு பிள்ளைத் தகுமோ ?
மணிமந்திரப் பேர்எழுத்தைக்
கொண்டு வெலத்தகுமோ ?
விதியால் வந்த கோள்களையே, 11.

கோளும் குறுகப் பயப்படும்,
கூற்றனும் கும்பிடுவான்.
வேளும் மகிழ்ந்து அருள்செய்வான்,
நமது வினை அனைத்தும்
மாளும் பனிரெண்டு கால்உள
வாசியை வாங்கி உள்ளே
நாளும் செலுத்த வகை தெரிந்தோம்
இலை நல்நெஞ்சமே. 12.

நன்னெஞ்சர் பாலினும் ஞானர்தம்
பாலினும் நால்நிலத்தில்
எந்நெஞ்சர் பாலினும் என்பாலினும்
இருந்தே அளிக்கும்
நின்நெஞ்சு இரங்கும் நினக்கு இரங்காத
என்நெஞ்சம் நின்
தன் நெஞ்சினும் பெரிதோ அறியேன்
தணிகாசலனே. 13

தணிகாசலா ! நின்தன் தாமரைத்தாள்
தலைமேல் இருத்திப்
பணியாத நெஞ்சு எனக்கு ஏன்படைத்தாய் ?
பசுபாசமுதல்
அணியாத நின்னை அடையாதபேர் இல்லை ;
யான் ஒருவன்

பிணியால் உலகில் இறத்தல் நன்றோ
எனைப் பெற்றவனே. 14

பெற்றவர்தாம் அறிவார் அன்றிப்
பிள்ளையின் பெற்றிதனை,
மற்றவர்தாம் அறியார் முருகா !
நல்ல வாழ்வு அருள் என்று
உற்று உனைநாடி உரைத்தது
கோடி உண்டு உன் மனம்தான்
சற்றும் இரங்கலையே ; சாமி
கார்த்திகைச் சண்முகனே ! 15

சண்முகனே ! நின் சரணம்
பராவும் சரணர் எலாம்
விண்முகம் பார்ப்பதற்கு ஐயம்உண்டோ சொல் ?
இம்மேதினி மேல்
பெண்முகம் நாடிய பேதை நெஞ்சால்
ஒருபேறும் இன்றி
மண்முகம் நோக்குதற்கு ஐயம் என்னே ?
மயில் வாகனனே. 16

வாகனம்ஆன மனப்பரி ஏறிய
மாதவத்தோர்
ஆகமும்தான் அழியாது கண்டாய்.
அருளே வடிவாய்ச்
சேகரமாம் முருகா ! நினையான்
தெரிசிப்பம் என்றால்
மோகமும் சோகமும் கோபமும் கூடி
என்முன் நின்றனவே. 17

முன்னின்று காட்சி கொடுப்பான்
நம்எண்ணம் முன்னே முடிப்பான்
பின்ஒன்றை நாடுவது ஏனோ ?
முருகன் பெரும்புகழை
உன்என்று உணர்த்த நெஞ்சே !
உணர்ந்தாய்இலை உன்னுடன்யான்
என்என்று செல்லுவன் என்பாவம்
தன்னை எடுத்து இனியே. 18.

எடுப்பானும் என்தலைமேல் அயன்தீட்டும்
எழுத்து அனைத்தும்
கெடுப்பானும் என்றும் கெடாத இன்பக்கடல்
கிட்டி நிற்க
விடுப்பானும் ஆர்க்கும் வினைப்போகம்
ஊட்டிடும் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வமும்
கொடுப்பானும் வேறிலையே முருகா!
என் குலதெய்வமே. 19.

குலதெய்வம் ஆன நம்கோவே!
குமர குருபர! நின்
மலரடி பூசித்து வாழ்த்தி நின்றார்
அந்த மால்அயனும்
இலகு வலாரியும் எண்திசையோரும்,
இருசுடரும்,
புலவரும் சித்தரும், பத்தரும்,
பற்பல பூதருமே. 20

பூதம்என்றார், விந்து நாதம் என்றார்,
அனுபோக சிவ
போதம் என்றார், சுழி பேதம் என்றார்,
பொருளானது நின்
பாதம் ஒன்றே அன்றி ஏதும்
எண்ணாதவர் பாரில்இன்னும்
மாதவம் செய்திட வேண்டுங்கொலோ;
வள்ளி மன்னவனே. 21.

மன்உயிர் யாவையும் தன்உயிர் போல்
செய்யும் மாதவம்போல்
பின் ஒரு மாதவம் இல்லைகண்டாய்,
இனிப் பேதை நெஞ்சே!
மின்இடையார் முகம் நோக்குவையோ?
கதிர்வேல் முருகன்
தன்இரு தாள்முகம் நோக்குவையோ?
என்ன சங்கடமே. 22.

சங்கடம் தீர்த்து என்னைத் தற்காக்கும்
தெய்வச்சரவண! நின்

பங்கயத்தாள் பணிசெய்யார்தம்
பாவமும் பற்றறுமோ ?
சிங்க முகம்கொண்டு பண்டு ஓர்
அசுரனைச் செற்று வெற்றிச்
சங்கம் தொனித்த செவ்வாயன்
வணங்கிய தற்பரனே ! 23.

தற்பர ! சிற்பரம்ஆன தயாபர !
சண்முக ! நின்
பொற்பதம் பூசித்து நேசித்திடாத
புலையன், இன்னும்
அற்புத முத்தி அடைவது உண்டோ ?
அருளாய், அமரர்
கற்பகநாடு அரசாளும்
துரைமகள் காதலனே ! 24

காதல் கொண்டே வரும் கானக
வேடிச்சிக் கட்டழகன்
பாதம் ஒன்றே துணைஎன்று இருப்பாய்
பலகாலும் நெஞ்சே !
வேதனைபோம், மிடிபோம். வினைபோம்,
உள்ளம் மெய்ம்மறந்து
சாதலும்போம் எங்கும் நீயாய் இருந்து
சரிப்பை அன்றே. 25.

சரிப்பார் மலையினும் கானினும் சென்று
சருகு அருந்தி
எரிப்பார் தண்ணீர் உயிர்ப்பு எல்லாம்
அடங்கிஇருந்து தவம்
மரிப்பார் நினது அடியார் முருகா !
அவர்மாட்டு அடியேன்
நரிப்பாய் இருக்க எனக்கு எழுத்தோ
நின்னை நம்பியுமே. 26.

நம்பி நின்றோர்க்கு உதவும் முருகா !
புன்மை நாயடியேன்
வம்பு அறுத்து ஆள மனம்இலையோ ?
சொல்ல வாய்இலையோ ?

உம்பரைக் காத்த ஒள்வேல் இலையோ ?
என்முன் ஓடிவரச்
செம்பொன் பதம் இலையோ ?
அறியேன் நின்தன் சிந்தனையே. 27.

சிந்தனை செய்யவரும் முருகா !
நின் திருவடியை
வந்தனை செய்து வணங்கி நின்றால்,
வந்த வல்வினையும்.
அந்தகனால் விடும் ஓலையும்
தூதரும் அம்புவிமேல்
பந்தமும் தொந்தமும் பாசமும்
நாசப்படும் இனியே. 28.

இனிஏது எனக்கு உன்அருள் வருமோஎன்று
இன்று ஏங்கி நின்றேன்
முனியேல் எனைஉவந்து ஆட்கொள்
நம் முக்கண்ணி மோந்து எடுக்கும்
கனியே ! இனிய கற்கண்டே ! இங்கு
என்னைக் கருதி வரும்
சனியே தவிர்த்து நின் தண்ணளி
ஏதுஎன்று சாற்றுவதே. 29

சாற்றிய வாயில் மும்மூன்றையும்
சாத்தித் தணிக்கரிய
சீற்றம்முதல் பதினாலையும் தள்ளிச்,
சிவாசி என்றே
காற்றை விளித்துக் கதிர்ஊடு இருத்தும்
கருத்தர் உள்ளும்
வேற்றுமை இன்றி இருப்பான்
என் நெஞ்சினும் வேலவனே. 30.

(முருகரந்தாதி முற்றிற்று.)

உ

சிவமயம்

திருக்கைலாய பரம்பரை, திருக்கோவலூராதீனம்

ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயம்

குருபரம்பரை

பட்டம்	பிரதம குருமூர்த்திகள்	காலம்
1.	ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ ஆறுமுக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்	97
2.	ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்	63
3.	ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவசண்முக சங்கண வசவ மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்	16
4.	ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவசண்முக பரசிவ மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்.	41

பட்டம் 1 பற்றிய குறிப்பு:

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ ஞானியார் சுவாமிகள்

அவதாரம் கலி. 4774 ஆநந்த கார்த்திகை மாதம் கார்த்திகை நட்சத்திரம்

பரிபூரணம் விகுர்தி, மாசி 27 வியாழன் அனுஷம்.

* * *

பட்டம் 2 பற்றிய குறிப்பு:

பரிபூரணம் நந்தன கார்த்திகை அசுவனி நட்சத்திரம் மூன்றும், செவ்வாய்.

* * *

பட்டம் 3 பற்றிய குறிப்பு:

பரிபூரணம் கிலக புரட்டாசி கடைசி சோமவாரம்.

* * *

பட்டம் 4 பற்றிய குறிப்பு:

பரிபூரணம் விரோதி ஐப்பசி 26 ஞாயிறு.

5. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய
சுவாமிகள் 52

அவதாரம். ஸ்ரீமுக வைகாசிமீ 4-ஆம் திகதி
வியாழக்கிழமை மூலநாள் (17—5—1873)
பரிபூரணம் விஷு, தை, 19-ம் திகதி ஞாயிறு
பூச நட்சத்திரம் (1—2—1942)

* * *

6. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவசண்முக சத்தியஞான சிவாச்சாரிய
சுவாமிகள் 9

அவதாரம் விரோதி பங்குனி 11-ஆம் திகதி பானுவாரம்
பரணி நட்சத்திரம் (23—3—1890)
பரிபூரணம் விக்ருதி கார்த்திகை 29-ஆம் திகதி
வெள்ளிக்கிழமை சதய நட்சத்திரம் (15-12-1950)

* * *

7. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவசண்முக ஆறுமுக மெய்ஞ்ஞான
சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்

இப்போது எழுந்தருளியிருப்பவர்கள்
அவதாரம். கீலக சித்திரை 3-ஆம் திகதி புதவாரம்
அஸ்த நட்சத்திரம் (15—4—1908)

திருக்கோவலூரில் முதன் மூர்த்திகளும், திருப்பாதிரிப்புலியூரில்
அடுத்த ஐவரும் பரிபூரணம் அடைந்தனர்.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	24	முதலியவற்யையும்	முதலியவற்றையும்
11	27	உறவும்	உறவையும்
12	25	என்னகூறுகிறது.	என்னகூறுகிறது?
13	34	ஏது?'' என்றார் பேரியோர்	ஏது'' என்றார்பெரியோர்
15	27	நோன்—தமிழ்	நோன்பு—தமிழ்
19	5	மனதிருலிந்து	மனதிலிருந்து
25	16	உமதேவி	உமாதேவி
26	29	இன்னுளில்	இந்நாளில்
29	14	சாத்தேயம்	சாக்தேயம்
30	20	சொல்லியிருக்கிறார்களே	சொல்லியிருக்கிறார்களோ
30	23	ரோகினியில்	ரோகிணியில்
30	24	கிருத்திகை தினத்துச்	கிருத்திகைத்தினத்துச்
33	9	சுகம்	சகம்
33	14	குமாரா	குமரா
41	16	கொளபீனத்துடன்	கௌபீனத்துடன்
41	31	உத்தியோகஸ்த்தர்களை	உத்தியோகஸ்தர்களை
44	7	யாண்டல்	மாண்டால்